березень 2001
March 2001

ПРОМІНЬ
Promin

Союз Українок Канади
Ukrainian Women's Association of Canada
1926 - 2001

ПРОМІНЬ
РІК XXXXI БЕРЕЗЕНЬ Ч. 3
видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць,
Головний Редактор - Орися Сушко
Редактор - Оксана Сушко
Редакційа Колегія:
Соня Бейзик
Добр. Катерина Бублик
Галя Липка
Галина Мельник-Марко
Референт Променя - Галя Щербльок
Річна передплата в Канаді - $20.00
Передплата до інших країн - US $25.00
Одне число - $3.00

Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN
Box 57268
Jackson Station
Hamilton, Ontario, Canada
L8P 4X1
Fax: 905-524-5362
e-mail -promin@primus.ca

PROMIN
published monthly by
UKRAINIAN WOMEN'S
ASSOCIATION OF CANADA
VOL. XXXXI MARCH No. 3

Editor-in-Chief - Orysia Sushko
telephone 905-572-9626
Editor - Oksana Sushko
Editorial Committee:
Sonja Bejzyk
Dobr. Kateryna Bublyk
Halia Lypka
Halyna Melnyk-Marko
Promin Convener - Helen Scherbluk
Telephone 416-233-0724
Administrator - Oksana Sushko
telephone 905-353-0350
E-mail c/o promin@bestnet.org
Subscription in Canada - $20.00
Other Countries - US $25.00
Single copy - $3.00

The editors reserve the right to edit submitted materials
Publication Mail
Registration No. 1925
International Standard Serial number
ISSN 038021-40

Формат - Оксана Сушко
Layout - Oksana Sushko

ЗМІСТ
CONTENTS

1 Редакційна ..... Editorial
2 Тарас Шевченко ..... Taras Shevchenko
9 Жіночі Постаті ..... Women of Influence
11 Навкола Світу ..... Around the World
12 Життя і Культура ..... Life and Culture
18 Український Музей Канади СУК ..... Ukrainian Museum of Canada UWAC
20 Вісті з централі ..... News from the National Office
22 Нашим Дітям ..... For our Children
24 Громадська Хроніка ..... Community Events
28 Квіти незабутнім ..... In Memoriam

Cover: Artwork by Halia Sushko

Обкладинка: Мистецька праця - Галі Сушко

Союзу Українок Канади / Ukrainian Women's Association of Canada
National Office : 202-456 Main Street,
Winnipeg, MB R3B 1B6
Telephone: 204-957-7630 Fax: 204-947-3882
Office hours: Monday, Wednesday, Friday 1 - 4 p.m.
Канцелярія відкрита в понеділок, середу і п'ятницю від 1-ої до 4-ої год. дня

Editorial
Редакційна

Слава Ісусу Христу!

Кожний рік має свої особливості відносно важливих подій, які на протязі року відзначаються. Так і в цьому 2001-му році, в новому тисячолітті стрічаємо знаменні ювілеї, які мають своє особливе значення.

Українці, де б не знаходилися по цілому світі разом радісно відзначатимуть 10-ту річницю Незалежності України. В місті Києві в Україні, та в усіх країнах і місцевостях де тілкьки поселилися Українці 24-го серпня відбудуться величаві, урочисті святкування.

Цього року також відзначуємо 140 років від дня упокоєння Тарас Шевченка, генія та пророка українського народу, якому це число журналу присвячене. Пропонуємо Вам пригадати собі його великий вплив на долю українського народу читанням поданих статтей і поезії

Зокрема важливий ювілей до відзначення цього року це 75-ліття існування Союзу Українок Канади. Існування організації такі довгі року завдячується жертвенної, спільної праці та сильної віри в тому що культурна спадщена наших предків є важлива та дальше високо оцінена.

В парі із ювілеєм Союз Українок Канади, цього року відзначуємо Міжнародний Рік Добровольців за призначенням Об'єднаних Націй. На протязі останніх 75 років дуже багато осіб причинилися до розвитку Союзу, добровільно віддаючи свої таланти і здібності за що належиться всім велике і щире спасибі!

Седечно вітаю всіх читачів з нагоди цих знаменних ювілеїв та бажаю всім щасливого і радісного 2001-го року.

Ярися Сушко

As the days lengthen, and the earth spends longer in the light of day, may we spend longer in the light of your presence, O Lord. May the seeds of your word which have been long buried within us grow like everything around us into love for you and love for other people, a visible declaration of your lordship in our lives.

Grant, Lord, that there may be a springtime in our lives this Lent.

In March, we can safely anticipate the blooms of spring, the season of rebirth. Lent aligns us with the natural cycle of seasons, preparing us for the celebration of the Resurrection of Christ. The practical application of lenten traditions can cleanse us physically and spiritually, liberating us for further growth in God's word, much as the buried seedlings shed their husks and don bright blooms. Regular prayer, meditation on God's Word, modification of our diet and social habits provide us with an opportunity to re-examine our lifestyles and regain a healthy balance in our lives, something which is so easily lost in this hectic age. If we realize the importance of setting aside time to ritually return to peace and quietude, whatever our careers, families and communities may demand of us, we can approach our obligations with freshness and renewed energy. The results of this can only be positive. As we fortify our own hearts, souls and minds, we can help to enrich the lives of all those we touch with our awareness of the Holy Spirit. Christ teaches us that life is sacred, and that living according to the principles of His divine love will lead us into harmony with all of His creations, strengthening our common bonds as children of God. May we all make the observance of lenten traditions a priority in our lives in these days leading up to Christ's Resurrection, and greet a new spring with a peaceful, radiant smile.

Оксана

В ПОКЛОНІ ВЕЛИКОМУ КОБЗАРЕВІ

У місяці березні ми вшановуємо пам'ять народження і смерти Шевченка. І всюди, де лише живуть українці, вірні сини під свої рідні прапори виконують Шевченків заповіт:

Вставайте, кайдани порвіте
І вражою, злою кров'ю
Волю окропіти!

Ці слова поета стали джерелом нашого відродження.

Ніхто з українських поетів не дав як Тарас Шевченко, такого яскравого відображення українського національного духу, і вислови своєї любови до України:

Я так її, я так люблю Мою Україну убогу . . . .
За неї душу погублю.

У своїх поемах Шевченко розкриває героїчне минуле українського козацтва в боротьбі з ворогом за свою свободу, і виявив, що лише у своїй власній і незалежній державі народ може бути вільним. У своїх творах він підкреслює вагу національної єдности. У поемі „Іванові Підкові" Шевченко відроджує загальний образ минувшини, коли українці . . . . вміли панувати.

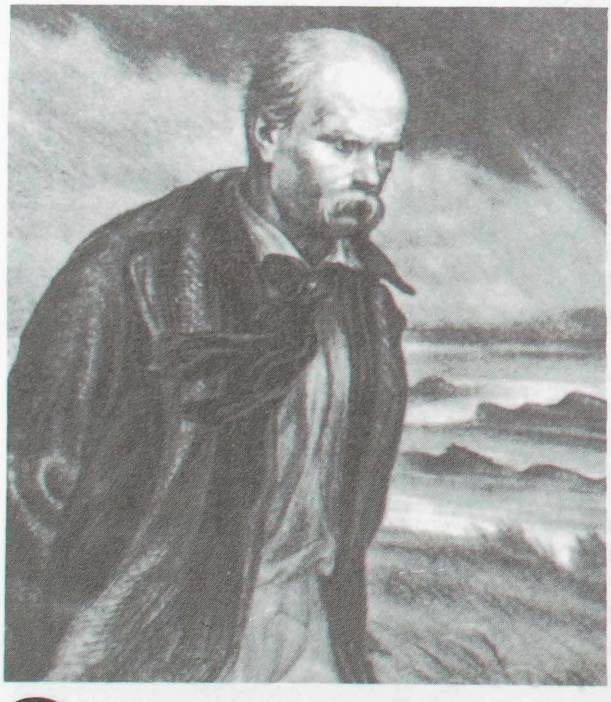

Панували, добували
І славу, і волю . . . .

Великий і незабутній Шевченко й „Кобзар" його, навіки залишеться нашою національною євангелією. „Кобзар", це глибока криниця нашої історії й вічний заповіт тим, що були й що прийдуть:

„Борітеся поборете!
Кайдани порвіте!"

Дух Шевченка оживляє цілу Україну та закликає безнастанно до боротьби за волю, і не перестає нуртувати в душі кожного свідомого члена ще й по сьогодні.

Пригадаймо собі все що він написав у своїй віщій книзі і молім його молитву до Бога:
„Всім нам у купі на землі
Єдиномишліє подай
І братолюбіє пошли" . . . .

Тарас Шевченко став пророком для свого народу. Його пророчі слова: Встане Україна і розвіє тьму неволі, світ правди засвітить і помоляться на волі невольничі діти . . . Шевченко вибрав шлях боротьби за правду, за волю. Його мрією було бачити свій народ вільним.

Шевченко поставив питання про політичне існування Українського народу. Він рівнож підніс значення українського художнього слова, української літератури. Дуже часто визвольна роля виявляється в художнім слові Шевченка.

Його балади з символіки народніх пісень: про явір, і червону калину, і барвінок, і руту, і зозуля, і соловейко та інші подібні образи нам знайомі, що надають красу поетичне значення. Шевченко почав від його поезії величні своїм змістом і настільки мелодійні, що самі просяться до співу, як це не раз підкреслювали поети й композитори.
Будеш батьку, панувати,
Поки живуть люди:
Поки сонце з неба сяє
Тебе не забудуть!

Галина Мельник-Марко
Торонто, Онтаріо

КОБЗАРЕВІ

Кобзарю!
Знов до тебе я приходжу,
бо ти для мене совість і закон.

Прости, що я дрібницями тривожу
твій вічний і глибокий сон.
А, може, це і не дрібниця.
Ти ж бачиш сам, які складні часи:
Великі струси.
Перелом традицій.
Переосмислення краси.
І вічний рух - у всесвіті, у світі.
Лише могили з місця - ані руш . . .

О, скільки стало в нашому столітті
скалічених і безнадійних душ!
Та що ж, не дивно.
Покрутився глобус
в диму, в пожежах, у кривавій млі.
Захворів дехто на морську хворобу,
хитається на палубі землі.
Розхитаний, спустошений і кволий,
біда, якщо в мистецтво забреде, -
шукає форм небачених ніколи,
шукає форм нечуваних нігде.

І тут же - просто шукачі прокорму.
І шахраї і скептиків юрма -
шукають найсучаснішої форми
для того змісту, що в душі нема.

Возрадуйтеся прадіди печерні -
ось пролунав новітній благовіст! -
в абстракції, в модерній, в істерії.

І сам на себе споглядає з боку -
чи є в його агонії краса . . .
Кобзарю мій!
Поете мій високий!
А як же ти поезії писав?
Я не писав. Я плакав і сміявся.
Благословляв, співав і проклинав,
Сказати правду - мало турбувався,
як я при цьому з боку виглядав.

Кобзарю
знаєш, нелегка епоха
оцей двадцятий невгомонний вік.
Завихрень - безліч.
Тищі - ані трохи.
А струсам різним утрачаєш лік.

Якого ще потрібно потрясіння
і зокрема, і взагалі,
якщо земне перемогла тяжіння
людина - дітище землі?!
Вже скоро перші вирвуться герої
в простори неосяжно-голубі . . .
А, як же ми, співці краси земної,
чи голови у нас не заслабі?
Чи не потонуть в космосі, як в морі?
Чи сприймуть велич нової краси?

Тарас гранітний дивиться суворо:
А ви тренуйте ваші голоси!
Не пустослів'ям пишним та барвистим,
не скаргами, не шепотом лелій,
не криком, не переспівом на місці,
а заспівом в дорозі нелегкій.
Бо пам'ятайте, що на цій планеті,
відколи сотворив її Пан-Бог,
ще не було епохи для поетів,
але були поети для епох!

Ліна Костенко

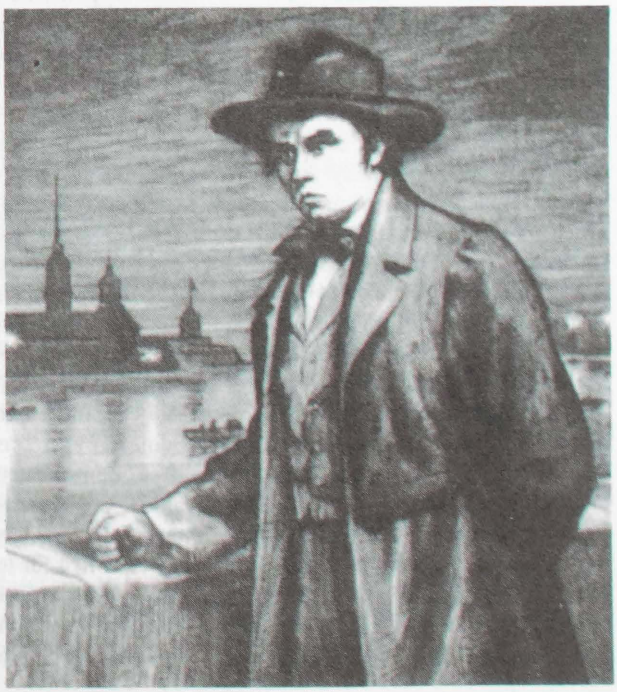

TARAS SHEVCHENKO

(1814 - 1861)

Shevchenko was born a serf in the region of Kiev. Completely orphaned at an early age, he served in the household (manor) of his lord as a menial, later accompanied him in his travels in eastern Europe, and finally settled with him in St. Petersburg. There he met certain fellow-countrymen of his who befriended him and helped him gain his freedom. The Russian painter Briullov (of "The Last Days of Pompeii" fame) was prevailed upon to paint a portrait of the Russian poet Zhukovsky, the canvas was sold at an auction, and the proceeds (2,500 rubles) supplied the sum that Shevchenko's master, Engelhardt, had demanded for Shevchenko's emancipation. Taras was then enabled to study at the St. Petersburg Academy of Art where he specialized in painting and, later, in engraving. In his literary studies, he was self-taught.

The first short collection of his poems appeared in 1840 under the title *Kobzar* (Folk Minstrel) and caused an unheard-of sensation in Ukraine. In idealizing and glorifying the Cossack past of Ukraine in a truly romantic vein, Shevchenko was at once recognized as a powerful spokesman of Ukrainian nationhood. As such he was acclaimed when in 1844 he visited Ukraine. The triumph, however, was marred by what he saw in his native land. At the sight of utter poverty, ignorance, and oppression glaring at him wherever he went, his rebellious spirit was roused not only against the wicked tsarist regime, but likewise against his own countrymen, the landlords, who did precious little to better the sorry lot of the peasantry subjected to them. That vigorous protest against the prevailing injustice was voiced in the shorter and longer poems he wrote during that period. Strict censorship prevented these poems, comprising the collection *The Three Years* (1843 - 45), from being published, and they circulated throughout Ukraine in manuscript.

While in Ukraine, Shevchenko became interested in and sympathized with the members of the Saints Cyril and Methodius Brotherhood. (These Brothers were Greek scholars who in the latter half of the ninth century preached Christianity among the Slavs of central Europe; Cyril developed a Slavic alphabet, the *kirilitsia*, based on the Greek uncials to enable them to translate portions of the Bible and ecclesiastical books into Slavic.) The aim of the Brotherhood was to foster a federation of all Slavic peoples, in which, however, each nation would retain its political, religious, economic, educational, and literary independence (a sort of Slavic United Nations, not unlike the British Commonwealth). The activity of its members was exposed, and they were arrested in 1847 by the tsarist police as a subversive element. Although Shevchenko was not actually a member, he was none the less detained and, with the others, underwent a trial. They were given light sentences of exile, but Shevchenko, owing to his poems *The Dream* (in which he mercilessly ridiculed the family of Tsar Nicolas I) and *The Caucasus* (where he condemned Russian aggression against the Caucasian peoples), was meted out the harshest punishment: he was exiled for ten years of military penal servitude in a remote part of the Russian Empire (the regions of the Aral and Caspian Seas). To that sentence the Tsar personally added a note that Shevchenko was to be strictly forbidden to write and to paint.

For almost four years the poet evaded that interdiction by writing clandestinely, concealing whatever he composed in the leggings of his boots. Four such "bootleg" manuscripts had been thus saved. In 1850, however, he was detected and, as a punishment, sent to the fortress of Novopetrovsk on the Asian coast of the Caspian Sea. The six years that followed were the bitterest and most sterile of his life, with not a single line of verse being penned by him. In 1857 he was amnestied by Nicholas' successor Alexander II and, after much tergiversation on the part of the authorities, returned to St. Petersburg where he completed his studies in engraving and was given the title of academician at the Imperial Academy of Art.

After several unsuccessful attempts at marriage, he died at the age of forty-seven and was buried in the Russian capital. A few months later his remains were transported by his countrymen to the *Chernecha Hora* (Monk's Hill) at Kaniv on the Dnieper. His burial-mound immediately became, and remains to this day, a place of pilgrimage for Ukrainians from all over the world.

Shevchenko began as a sentimental lyricist, balladeer, and romanticist. As his Muse matured, he shed, to some extent, the trammels of sensibility and became the national bard of his nation -- not only the minstrel of its past, but a fulminating prophet, castigating his people for their past and present errors, and exhorting them to rise and face with determination their future struggle for freedom.

Although his work appeals, in the first place, to his own people, in it clearly flame universal ideals that apply to any people on earth who strive for liberty

and justice. He is unique among world poets in that he restored single-handed a submerged folk's consciousness of its separate identity and roused it to assert itself supremely as a nation.

His great poem, *The Neophytes*, one of the pearls of world literature, is the compendium of his entire life's mission and reveals him as a Christian seer proclaiming the eventual triumph of truth, goodness, justice, and fraternity over the forces of evil, and the emergence of humanity above tyranny and bestiality. As in the Old Testament one may read the entire history of the Hebrews, so in Shevchenko's *Kobzar* are to be gathered the essentials of Ukraine's vicissitudes in her thousand years of history.

Reprinted from The Ukrainians Poets 1189-1962, C. H. Ahdrusyshen and Watson Kirkconnell, Published for the Ukrainian Canadian Committee by University of Toronto Press, 1963

SELECTIONS FROM TARAS SHEVCHENKO'S AUTOBIOGRAPHICAL VERSE

THIS EXCERPT WRITTEN IN PRISON SHORTLY BEFORE THE SENTENCE OF EXILE

The joyful sun passed in and out
Of vernal clouds that danced about;
The prisoners were served, like me
With thin, distasteful mugs of tea;
While all around the trampling ranged
Of blue-clad warders being changed.
To the great door, the key's shrill jars,
And to the heavy window-bars
I had grown used, and felt no more
Deep anguish for the days of yore,
The buried and forgotten years
And all the torment of my tears.
Them in abundance have I shed
Upon this desert, waste and dead,
Where not a ploant salutes the view,
Not even one dry stalk of rue.
My native thorp I called to mind:
But who were those I'd left behind?
My parents both lay buried deep . . .
And rankling griefs my senses sweep
That no one there remembers me.
Your mother then, dear friend, I see,
Who, black as earth, walks weak with loss
As if she just had left her cross . . .
My thanks to God were boundless then
As the most fortunate of men
In having no one thus to share
My shackles and my gaol's despair.

I count my exiled nights and days
And lose the tally in amaze.
O Lord! How languidly and wan
These heavy days creep on and on!
The years flow after them in flight
And stream in silence down the night,
Bearing with them in traffic still
Their endless freight of good and ill.
All things they bear, and bear for ever;
Nothing returns -- they come back never.
To pray to God were fruitless cost,
For all petitions will be lost.
By muddy roads of darkened time
And weedy tracts of age and slime
Three years of mine have passed away;
Much have they taken, day by day,
From my dark storehouse as debris
and borne it, silent, to the sea;
And silently those waves now hold
No whit of silver and of gold
But years of youth, my greatest good,
As well as griefs and paints withstood,
Those tablets in the hearts of men
Inscribed on by no mortal pen.

And now the fourth sad year is going,
Softly it passes, slowly flowing --
In a fourth booklet I begin
Exile's embroidery to win,
Embroidering it across the years
With trembling threads of blood and tears,
For never can the path I've run
In pain be told to anyone
With words alone; ah, never, never
In all the world can man's endeavour
Fine words to match my exile's fate;
For words, and tears, and all I wait.
Yes, even God Almighty's grace
Is sought in vain in such a place!
Things worth my sight in vain I seek;
No one is here with whom to speak!

Life that is past all bearing dreary
One must endure, however weary!
Why must I then? Why keep control?
Is it that I must save my soul?
My soul I find not worth the care!
The reason why I must forbear
And live my life out here and grope
My way in fetters is the hope
That days may come when once again
I may behold my own Ukraine, --
Days when once more I yet shall stand
With teardrops in my fatherland
And share my words with groves of green
And shadowy meadows in between...

ТАРАСОВІ ШЛЯХИ (Уривок з повісті)

КОВЗАР

Оксана Іваненко

Десь там на Україні його рідні брати й сестри . . . Як давно він їх не бачив! . .

„Микито, рідний брате!" пише ввечері, залишившися на самоті, Тарас листа в далеку Кирилівку. Як живуть вони - питає, просить писати.

„ . . . А тепер про себе скажу от що: слава Богу милосердному, живий, здоровий, учуся малювати. Коли трапиться - заробляю гроші. Оце на тім тижні заробив трохи, то й тобі посилаю 25 карбованців. А коли буде більше, то й ще пришлю.. Так от, бач живу, учуся, нікому не кланяюся . . .

Велике щастя бути вільним чоловіком. робиш, що хочеш, ніхто тебе не спинить. Поклонись усім родичам від мене, а надто дідові, коли ще живий, здоровий. Скажи, нехай не вмирає, швидко побачимося. Поцілуй брата Йосипа, якби я його поцілував, і сестру Катерину, Ярину і Марусю, та скажи, будь ласка, як і де вона живе, чи одягнена, чи обута. Купи їй що-небудь к святам з оцих грошей, що я тобі посилаю -- поки що, а то я буду присилати їй окремо, коли трапляться у мене гроші".

. . .Маленьке сліпе дівча -- сестричка Марійка, наче простягає до нього замурзані худенькі рученята. Він завжди жалів її, коли щастило заробити якогось п'ятака, купував цукерку чи бубличка . . . Метка Яринка, вірний друг дитинсьтва кучерява, ясна, наче сонечко, Оксаночка. Які вони зараз? Що з ними? Що може бути з ними кріпацькими дівчатами? Хіба змінилося що в Кирилівці? Бур'яни, як хащі першої його школи . . . Скільки разів ховався він там від п'яного дяка! Останнім часом щоночі бачить їх уві сні -- братів, сестер та рідну Кирилівку.

Тарас тяжко зітхає.

„. . . Та, будь ласка, пиши мені по-нашому . . . Та нехай же я хоч через папір почую рідне слово, нехай хоч раз поплачу веселими сльозами . . ."

. . . Ні, ні на одну хвилинку не забуває він, уже вільний, що вони ще нещасні кріпаки. Ні на одну хвилинку не забуває він далеку Україну. Безмежні широкі степи. Прекрасна Україна в усій своїй задумливій красі. Білі хатки понад ставами, понад річками. Але скільки горя, скільки сліз у цих хатах!

Красуні-дівчата розцвітають, як польові квіти, а що чекає їх, крім недолі наруги, безпросвітної праці, приниження. Так було з матір'ю, з милою сестрою Катрусею, її подругами.

Перед очима високі могили, свідки далекої старовини, повстань гайдамаків і селян за волю. Тільки сліпі кобзарі співають про них засмученим знедоленим людям.

Тараса охоплює якесь невідоме хвилювання.

Замислений, відчужений від усього, сидить він у своїй кімнаті „під небесами", з напівкруглим вікном, з мольбертом і стареньким стілцем-калікою. На столі розкидане його приладдя художника -- пензелі, фарби, ескізи, етюди і багато паперу, списаного дрібним, нерозбірливим почерком.

Він знає, що треба малювати, треба наполегливо працювати над новою академічною програмою, але він не може стримати себе, він кидає початий малюнок і схоплює шматок паперу, а коли нема під рукою чистого, він пише на клаптичках, де трапиться, навіт на шпалерах, те, що вилилося несподівано в його голові.

Високої ті могили
Чорніють, як гори,
Та про волю нишком в полі
З вітрами говорять.

Йому хочеться написати про -- все, що він згадує, про що думає, що, переживає.

З цим ділом застає його знову Сошенко.

-- От послухай, Соха, -- захоплено зустрічає його Тарас, -- от послухай що я написав:

Нащо мені чорні брови,
Нащо карі очі,
Нащо літа молодії
Веселі, дівочі?

-- Та одчепися ти з своїми нікчемними віршами, -- зневажливо каже Сошенко. -- Чом ти справжнього діла не робиш? Як у тебе програма посувається?

Тарас чухає ніяково потилицю. -- Соха, я задумав написати велику поему - про дівчину, яку обдурив

москаль-паничик, як її з дому вигнали, як вона з дитиною поневірялася . . .

А хто малюватиме за тебе? -- перебиває його Сошенко. --Кинь, Тарасе, ці дурниці!

Тарас мовчав. Ні, він не міг кинути. Все частіше й частіше брався він за перо. Це було його найсильніше покликання, дужче над усе.

Воля, яку він нарешті мав, дарувала йому і велике натхнення і силу слова.

Те, що лише прокидалося в ньому, коли він у Літньому саду білими петербузькими ночами пробував написати свої перші вірші, тепер прорвалося, як весняний стрімкий потік.

Він ними, своїми рядками виклик кидав.

Затоплю недолю
Дрібними сльозами,
Затопчу неволю
Босими ногами!
Тоді я веселий,
Тоді я багатий,
Як буде серденько
По волі гуляти!

Тарас таки написав задуману поему. Звичайна історія, така, як і часто траплялися у нього на очах, виросла в глибоку трагедію дівчини з народу, трагедію матері, трагедію дитини, покинутої батьком.

Він всім серцем ставав на її захист, протестував проти брехливої моралі та кріпосницьких звичаїв. Він обурювався з недостойної поведінки людей.

Кого Бог кара на світі,
То й вони карають . . .
Люди гнуться, як ті лози,
Куди вітер віє.

Сиротині сонце світить,
(Світить, та не гріє), -
Люди б сонце заступили,
Якби мали силу,
Щоб сироті не світило,
Сльози не сушило.

Він написав і не знав, що тисячі жінок поливатимуть сльозами його щирі, його гнівні рядки, його „Катерину".

Тарас писав ще й ще, наче він тільки вчора приїхав з України і не розлучався ніколи з її знедоленим людом, жив його болем і його сподіваннями.

І до тих, темних, забитих закріпачених, звертав він свої слова. До рідної України писав він:

Думи мої, думи мої
Квіти мої, діти!
Виростав вас, доглядав вас
Де ж мені вас діти? . . .
В Україну ідіть, діти!
В нашу Україну,
Попід тинню сиротами,
А я -- тут загину.
Привітай же, моя ненько!
Моя Україно!
Моїх діток нерозумних,
Як свою дитину.

Тарас завжди цікавився історичним минулим України. В друкованих джерелах про це мало, і не завжди вони давали вірне висвітлювання подій та аналіз їх.

Та багато чув Тарас у дитинстві від старого діда Івана, чув співи-думи сліпих кобзарів, і в уяві його малювалися романтично забарвлені картини героїчного минулого, картини боротьби українського народу за волю.

Так народилися у нього невеличкі поеми „Іван Підкова", „Тарасова ніч". Але він не тільки милувався минулим, не тільки старе його захоплювало: в кожному творі Тарас болів і страждав за те, що робиться сьогодні -- це відрізняло твори від спокійних споглядальних віршів інших поетів.

Останнім часом Тарас часто бував у Євгена Павловича Гребінки, брав у нього українські книжки Котляревського, Квітки-Основ'яненка, але сам довго не признавався йому, що пише.

Якось повернувся від Гребінки схвильований, радісний.

-- Що з тобою? -- запитав його Вася Штернберг, милий друг-товариш. Недарма їх з Тарасом студенти Академії прозвали „Кастор і Полукс„! -- Портрета хтось знову замовив?

--Ні, -- червоніючи відповів Тарас. -- Умовляє Гребінка книжку видати. ті вірші, що от я писав. Читав, хвалив Євген Павлович.

Тарас сказав надто скромно про себе. Він сам ще не розумів, що сталося. Мало сказати „хвалив"…. Гребінка і його знайомі трохи не плакали, читаючи палкі, щирі рядки. Вони не умовляли, як Сошенко, „не забувати малювання", для них ясно було, що Тарас насамперед -- поет, поет, -- якого ще не було на Україні.

Євген Павлобич радів. -- Давайте все, все, що ви написали. Я допоможу одібрати, привести до ладу, -- казав він. Гостинний і привітний Євген Павлович до всіх ставився доброзичливо, а до Тараса, як до свого земляка, особливо. А тепер він відчував, що Тарас -- поет, який обжене їх усіх у літературі.

Майже всі свої твори Тарас присвятив своїм друзям. Так, „Перебендю" - про народного співця-кобзаря - Євгену Павловичу, „Івана Підкову" - любимому Васі Штернбергу, „Тополю" - старенькій матері свого товариша, художника Петровського, яка приголубила Тараса, такого чулого на ласку.

Він одібрав для збірки елегію „На вічну пам'ять Котляревському", який нещодавно помер, і послання „До Основяненка". Прочитавши їх, Гребінка зрозумів, як глибоко і вимовливо ставиться молодий Тарас до української літератури, до українських письменників. Для Тараса література була не розвага, не насолода, він вимагав від неї щирої правди для народу. Але всієї сили і значення Тарасових поезій не міг ще збагнути й Гребінка.

-- Як ти назвеш книжку? -- запитав Штернберг.

Тарас замислився. Перед очима постала картина . . . Цвинтар, могилки. На могилці старий сліпий кобзар співає пісні, а люди слухають уважно, і застамувавши подих, слухає мале білголове хлоп'я.

-- Кобзар . . Хай буде „Кобзар". Так, друже? А ти намалюєш його. Штернберг любив Україну, відчував, як справжній художник, її природу. Він міг намалювати одне дерево похиле, один млин старий або пару волів крутороги, але так намалювати, щоб відчувалися за цим безкраї степи і вся поезія рідної країни. Недарма, оглядаючи ескізи, які він з України привіз, Великий Карл розцілував його. він і сам мріяв поїхати на Україну, пожити десь на березі Дніпра.

І Штеринберг намалаював для першої книжки свого друга Тараса малюнок. Сидить старий сліпий кобзар на призьбі, кобза коло нього, дивиться уважними очима, мале хлоп'я в брилі.

-- Дякую тобі, друже, -- мовив Тарас і міцно обняв приятеля.

Довго мовчки дивився на малюнок. Нагадував він йому власне дитинство і столітнього діда Івана, і його самого, жвавого, цікавого до всього хлопця.

То Україна, то моя
Кохана, рідна Україна,
Її широкії поля,
Її могили і руїни,
Святая прадідів земля!
Люблю тебе я, Україно,
Твої шовковії луги,
Твої зеленії діброви,
Круті Дніпрові береги,
Люблю, люблю вас до загину
Новою силою любови.

Т. Шевченко: „Гайдай".

Україно, Україно!
Ненько моя, ненько!
Як згадаю тебе, краю
Завяне серденько!

Т. Шевченко: „Тарасова ніч".

Дай дожити, подивитись,
О, Боже мій милий,
На лани тії зелені
І тії могили!
А не даси, то донеси
На мою Вкраїну
Мої сльози бо я, Боже,
Я за неї гину!

Т. Шевченко: „Лічу в неволі дні і ночі".

Помолись
За мене Богу, мій ти сину,
На тій преславній Україні,
На тій веселій стороні --
Чи не полегшає мені . . .

Т. Шевченко: „Москалева кринщя".

Жіноті Постаті
Women of Influence

A Tribute to Sophia Wasylyshyn

by daughters
Doreen Keir and Chris Ulan

The celebrations of Promin's 40th Anniversary this past year have been particularly meaningful for us as our mother, Sophia Wasylyshyn, played an important role in laying the foundation for its establishment. It was during her tenure as National President of the UWAC in 1956-60 that the decision was made to undertake such an important project. As she visited local associations across the country during her presidency, the need for a publication of a Ukrainian women's journal was introduced and the campaign for funds began. Promin now has a great history, and since the first subscriptions that our mother ordered in 1960, the three of us have been regular subscribers.

Our mother, Sophia, has accomplished a great deal in her life. Her skills and interests have always shown her to be a capable organizer and dedicated teacher. She was fortunate that her father, Stefan, was a cantor and great reader who understood the value of an education and encouraged his children to study. Stefan and Varvara Derbowka and four children immigrated from Horodenka, Halychyna, Ukraine to Canada in the early 1900s where Sophia and four other children were born. After they settled in Borden, Saskatchewan, Sophia was able to attend Petro Mohyla Institute in Saskatoon, completing her schooling and attaining her teacher's certificate. This was a joyful period for her where she formed lasting friendships and her dedication to the Ukrainian community grew.

Her role as school teacher and organizer of UWAC branches went hand in hand. She taught in the public schools and organized UWAC branches in Borden, Smokey Lake, Stry and Spedden. In Edmonton from 1932, she held numerous executive and consultant positions at local, provincial and national levels for over 60 years. These achievements have been well documented over the years.

Our mother's attributes and destiny as a teacher were always present in our home though her teaching career had its hard times. Even as small children, we experienced some of the pioneer aspects of rural living when we accompanied her as she returned to teaching in small towns such as Elk Head, Moon Lake and Stony Plain. Leaving one of us at home in Edmonton, the other accompanied her as she struggled to cope with drafty schools and austere cottages, which were a necessity of surviving the depression era of the late thirties and early forties.

Mother's stamina, determination and creativity stem from her diverse experiences. Growing up, we benefited from all of her qualities as we wore the many garments she sewed for us. We looked forward to the innovative birthday parties she planned, and we picked up a variety of cooking tips in her kitchen. Learning about our Ukrainian culture was a given as we learned to write pysanky, embroider and braid kolachi, and decorate pasky. That which we were fortunate to learn, she also passed on to others. When CYMK was only for older teens, she, along with other concerned mothers, established a Junior CYMK in 1949. This added a social life for youth that connected them to the church with the opportunity of learning Ukrainian dance and music, and being involved in other activities. She conducted many workshops on the Ukrainian Easter Paska with hands-on demonstrations for young students at St. John's Institute and other groups.

When our father, Peter Wasylyshyn, a well-known businessman who was actively involved in many aspects of

various Ukrainian organizations, died in 1959, Sophia, with amazing resilience, began a new era as she returned to school to take university courses to upgrade her teaching certificate. She was back to her love of teaching by day and continuing to work on Ukrainian projects, which included teaching Ukrainian to adults, at night. Sophia served on the audio-visual committee of the Edmonton School Board for five years. With her knowledge of audio-visual methods, she prepared presentations in slide form, tapes and text, of traditional observances among Ukrainians. These were in both languages and used by the school board as well as the Ukrainian community. In the sixties, when television and media information was still in its infancy, this important method of disseminating our culture to the community at large was significant.

In 1971, Sophia prepared guidance material for teaching the Ukrainian language to children and presented a model lesson to the convention of the Ukrainian Self-Reliance League. This prompted her to write three Ukrainian handbooks for children, "Look, Listen, Speak". Her practical approach to teaching, though used in public schools, was not yet available for teaching other languages. At our cottage in the Muskokas, Mom's summer holidays were spent sitting at a table working on the books. The process was very time-consuming and when some illustrations weren't effective, she drew her own. Her love of art and painting was another talent she displayed throughout her life.

For her dedicated work over the years, our mother has had many honours bestowed upon her including the Honorary President award, UWAC, 1983; the Shevchenko Medal, 1989; Award of Recognition of Service to St. John's Institute, 1992; and the Distinguished Service Award from St. Andrew's College in Winnipeg, 1993.

Edmonton is still our mother's home as the community and her friends have always been very important to her. As many people know, Sophia Wasylyshyn loves her church and all associations related to it. She resides at Venta Nursing home where she regularly reads the Edmonton Journal, Ukrainian Voice, Visnyk, and, of course, Promin. She even does a little painting. In her honour we wish to donate $500.00 to Promin.

Mnohaya Lita, dearest Mother!
Mnohaya Lita, Promin!

Is your mother Promin's Mother of the Year 2000? You are invited to tell us, in 1-2 pages, why YOUR mother should be chosen. Please submit your write-up, including a picture, to Promin, by April 1st. Submissions will be reviewed by our Editorial Board, and the selected mother will be featured in Promin's May issue. We will honour her with a one year gift subscription to Promin.

Кожного року в числі Променя за місяць травень ми даємо Вам нагоду вшанувату свою матір поміщенням в журналі знимку з дописом. Просимо надіслати нам інформації не пізніше як до 1-го квітня 2001 р.

Let us celebrate the Resurrection of Christ our Saviour with a greeting in Promin! Please forward greetings no later than March 14th, via mail, fax (905-524-5362) or e-mail at promin@primus.ca.

Скористайте з нагоди висловити поздоровлення на сторінках журналу з нагоди надходячого радісного свята Великодня. Просимо подати нам Ваші привітання не пізніше як до 14-го березня. Можна вислати нам поштою, телефаксом (905-524-5362) або електронічною поштою promin@primus.ca.

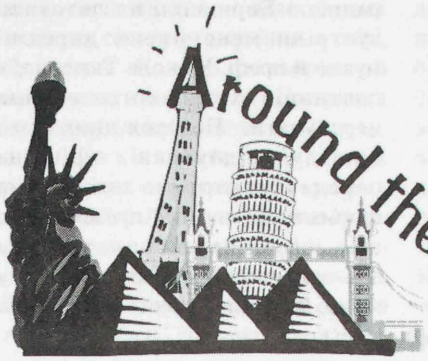

A month before Women's Day in Ukraine, one has been inspired to honor the She's. An inspired Robert Reed pays tribute to the women of Ukraine.

SHE

By Robert Reed

It is said that She has been around since the Garden of Eden. For She is half-responsible for the population of the World. Throughout history She has had a tremendous impact upon mankind.

Here in Ukraine She is a pillar of strength, but under this veneer is the warmth and kindness only a woman can hold. Such is She who is 92 years young and lives in a small village north of Kyiv. "Evgeniya" is her name. She had 3 small daughters tugging on her apron strings during World War II. Early in the war her husband was captured by the invading Nazi army and sent west to slave labor. Alone She had to finish construction of a half-built home and raise the children alone. She and her husband had long before rejected communism and the collective farm systems. So upon the return of her husband from the labor camps they continued to be self -sufficient on their few hectares of land.

She is a round-faced "Babushka" who stands near the steps of Maidan Nezalezhnosti. Her 14 hours workdays are spent selling flowers into darkness and at times under extreme conditions. She always has a smile and a friendly approach to her trade. Whether I am buying or not She will always say "hello" and proudly speak in her limited English. She is my friend.

She was a Vice-Premier, strong, intelligent, and outspoken. Some say her past was suspect, but her heart drove her to work to direct changes in her Government. She had many powerful enemies, which in time brought this warrior down. No matter what the future may bring I will always have admiration for her strength and courage.

Another She is a conductor on the trolley bus line that I ride every day. A small framed women with a friendly outgoing attitude. These features are beneficial in her daily work as a conductor. The Government's crack down on "free rides" mandates that every passenger purchase a ticket and have it properly punched. The public tends to take their resentment out on the conductor. Even though this rough treatment she manages to chuckle when I display my monthly "ptoezdnoy" bus pass.

And, She is a well educated doctor who works in Priluky. Her dedicated labors are met with low wages that are often not paid. She attends to her patients in the most professional demeanor. This despite the deplorable conditions of the medical infrastructure of Ukraine. She attends to the children in the orphanage looking into to the faces of no hope. Yet she will get up the next day and do it all over again.

I met this She, the doctor, for the first time 2 years ago this month. She had been introduced to me by a mutual friend. A tall Ukrainian woman, with a special beauty that drew my attention She has captured me. We have shared much together. Experiencing good times as well as the bad. We have laughed until it hurt and then cried with pain. Every moment with her developed into love and a bond that will live with me for life. She is my wife.

Women must be celebrated. We must honor the mother, the daughter who repairs the roads, the trolley bus driver, field hand, the politician, and the entrepreneur and the others. All of them.

We do this on March 8th, Ukrainian "Women's Day".

Men every where will be scrambling for flowers, chocolate, and cards. But a special gift will be the caring and respect you will give for the love they share all year round.

МОЇ ДОРОГІ ПРИЯТЕЛІ!

З нагоди Різдва Христового й Нового Року прийнято між при ятелями мінятися святочними карточками з побажаннями всього найкращого, кріпкого здоров'я й Божого благословення. Цього року мені зайшла потреба дещо більше написати, розповісти про мою поїздку до Києва. Я написала листа, поробила копії й їх посилаю. Отже вибачайте! Почну з цитати пісні яку співає Білоніжка на своїй касетті, яка послужила мені моттом до моєї книжки, що вже пішла до друку в Києві під наголовком: Пересаджені квіти України.

З роками все частіше серед нічної тиші
Мене безсоння раптом застає
І все, що наболіло й все, що відшуміло
Бентежить серце стомлене моє . . .
Гей літа, гей літа, стрімко так не летіть,
Гей літа, гей літа, зачекайте на мить,
Та зникаєте ви мов крізь пальці вода,
Гей літа, ге літа, неслухняні літа...

Вже досить давно зродилося в мене бажання примістити картину яку намалював ходужник - баталіст Леонід Перфецький на базі маленької знимки переїзду 6-ї Січової Стрілецької Дивізії армії УНР через Станиславів - тепер Іванофранківськ. Тут приходиться мені сказати „дивні діла Твої Господи"... Який шлях перейшла ця маленька знімочка. Замовляючи цю картину я додала фотографії покійних генералів, які вийшли дослівно портретами.

І мріялось мені, щоби ця картина знайшла для себе відповідне місце в Києві - вільної вже української держави. Виглядало це, як польська приповідка каже: „marzenie zcientej glowy". Зайшли великі зміни, час проминав, а з тим і підви щувалося число років, що лягали на мої плечі з тягарем різних родинних змін і медичних консультацій.

З появою найновішої моєї слабости, запалення крижів-льомбаго і саятик унеможливив мою комунікацію. Отже треба було при готовлятися в дорогу. Після відповідної вісім-тижневої терапії я змогла ходити з паличкою і я ріши ла поїхати до Київа відвезти згадану картину до державного музею збройних сил. Мої приятелі дивувалися, як я можу сама їхати? Моя відповідь була, що я до таких подорожей привикла від мойого 6-го року життя. Мене садовили до поїзду в Варшаві під опіку кондуктора, а в Перемишлі мене зустрічала настоятелька з Жіночого Інституту для дівчат - гімназії де я навчалася. Тепер на летовище відвіз мене син, а в Києві, радше в Борисполі на летовищі зустріли мене члени дирекції музею й проф. Микола Тимошик в гостинній хаті якого я мала перебувати. По двох днях мого приїзду відбулася офіційна передача картини зі всіма формальностиями й презентацією вже існуючих експонатів. На спомин мені подаровано відзнаку музею й каталог різних нарукавних військових відзнак.

Переписка в справі митних оплат для картини тривала майже рік. Якась незрозуміла мені затримка була в нашій канадській амбасаді в Оттаві. При виробленні візи щойно я одержала документ для митної контролі - потвердження, що ця картина є дарунком українській державі.

При цім зродилася у мене думка якже це - оригінал картини піде до музею збройних сил України в Києві, бо це столиця, це серце усіх стремлінь армії УНР, але ватон не оминути Одеси де знаходиться корень - зародок частини проводу цеї армії. З Одеси походили аж три генерали армії УНР. Отже я дала зробити дві ляміновані копії цеї картини. Одну для мого сина, а другу для бібліотеки в Одесі, де вже знаходяться мої книжки.

Помимо, що не було офіційної ли стовної виміни з дирекцією бібліотеки - з панею О. Ф. Ботушанською - директором бібліотеки, лише телефонічні розмови моїх приятелів, які комунікувалися з бібліотекою, мій приїзд був дуже зворушливий. На двірці зустріли мене з квітами. При ємно було зустрінутися персонально з директоркою бібліотеки з якою я переписувалася в справі пересилки моїх книжок. Тепер опанувало мене відчуття якоїсь близькості, духовного споріднення. Прикро мені було, що

завідуюча відділом діяспорних книжок, сектором українців в світі, Людмила Саєнко захворіла й знаходилася в шпиталі. Цей відділ має спеціяльну прийомну кімнату. що до кількости присланих діяспорних книжок на першому місці стоїть Австралія, Канада на другому а потім США, які доповнюється дрібними посилками. Присутні, що були на моїй презентації картини обдарували мене книжками, газетними витинками, фотографіями, журналом „Жіночий Світ" квартальник видаваний в Києві жіночою організацією ім. Олени Теліги. Ті всі матеріяли відзеркалюють живучість українського громадського життя в Одесі в якому жіноцтво домінує.

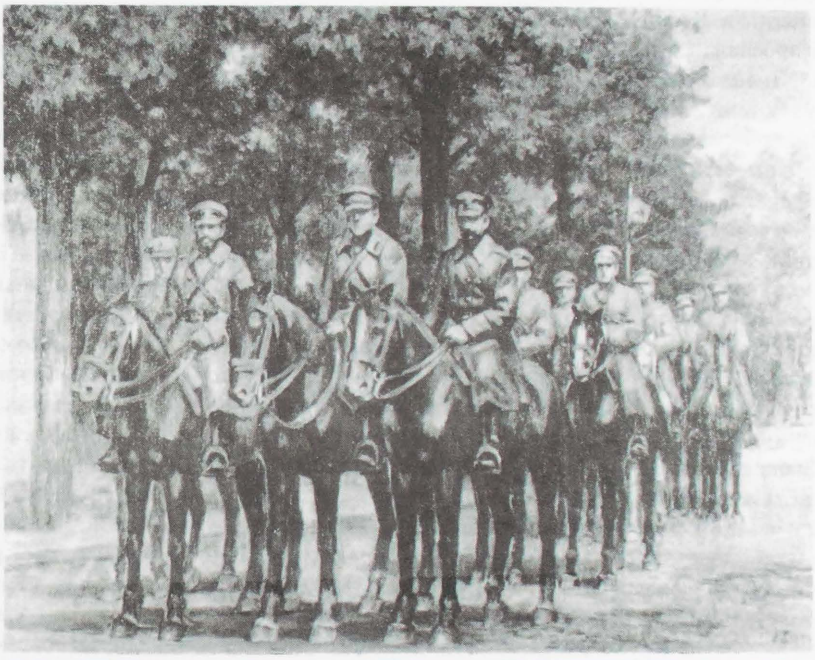

6-та Січова Стрілецька Дивізія УНР в Станиславові 1919 р.
В першому ряді: Всеволод Змієнко, Марко Безручко і полковник Роман Сушко.
Виконав, на базі фотографії, артист-маляр Леонід Перфецькик.
Олія 56 на 76 цм.

Промотором мойого побуту в Одесі була громадська діячка Ганна Василівна Михайленко - учасниця підпільного руху опору совєтського часу. Вона відбула засуд до Казанської тюрми особливого призначення. Вона зорганізувала групу, що вітали мене квітами на станції й подбали про нічліг. До Одеси мене супроводила колишня секретарка товариства „репресованих" п. Віра Ткаченко, яка в початках помагала мені відшукати по архівах мою родину. Вона зі мною також їздила до Одеси під час моєї першої подорожі в Україну. На презентації був також довголітний працівник бібліотеки п. Григорій Зленко, який в початках теж помагав мені віднайти мою родину й комунікувався з нею. Він представив мене зібраним учасникам зустрічі. Був присутний Роман Кракалія від „Чорноморських новин„, як також представник демократичної партії України.

Одеса зворушила мене своєю свідомістю, духовістю й патріотизмом. Бібліотечна брошурка спонзорована вже відродженою державною адміністрацією Одеси й новим міським мером репрезентувала дійсно стабільну наукову інституцію.

По повороті з Одеси на програмі була умовлена зустріч із Святішим Патріярхом Філяретом в його резиденції, яку зааренжував професор Микола Тимошик. Зустріч була навіяна питанням стану нашої православної церкви в її стремлінню до Об'єднання українського православя.

Святійший Патріярх розповів, що власне минулого дня повернулася делегація української Автокефальної церкви й Київського Патріярхату з Константинополя з доброю новиною, що конференція закінчилася успішно й питання Помісної Православної Церкви осягнула свого частинного завершення, підписуючи документ „Домовленості" в якому стверджується, що обидві церкви усвідомлюють „потребу" та необхідність нашого єднання з метою утворення єдиної Помісної Православної Української Церкви. Визначено суттєві передумови майбутнього єднання і.т.п.

Слідуючої неділі Святіший Патріярх Філярет оголосив докладно про це з амвону катедри Святого Володимира.

Під час візити професор М. Тимошик подарував Патріярхові свою найновішу книгу „Залишусь навіки з чужиною", про життя митрополита

Іларіона - проф. Івана Огієнка. Я дістала оправлену іконку Святої мучениці Галини, закупила кілька календарів і заплатила річну передплату „Голос Православія" - газету Київського Патріярхату.

Це згадані домінуючі події мойого побуту в Україні. На цьому можна б закінчити, але я відчуваю потребу поділитися з моїми приятелями й дрібнішими фактами. Майже перший день в Києві - уявляйте собі - я проспала. Мене ніхто не збудив. Зміна годин - організм потребував відпочинку. На другий день Київ привітав мене мрякою з дощем, але сидіти в помешканні не усміхалося . . . Пані Надя - дружина професора, редакторка біжучих праць, учителька англійської мови мала осінні канікули і посвятила себе мене супроважати на оглядини найновішого здобутка архітектурного доповнення Києва - Свято-Михайлівського-Золотоверхного-Собору. Я подивляла конструкцію, цеї будови здвигненої в такому короткому часі. Можна сказати - повстала з „попелу розлетілої імперії", яка зни щила попередню святиню українського народу.

Дощова погода не дозволяла на довші роздумування. Зато в нутрі - інтерієр собору захопив мене так, що я стала як закаменіла, із захопшення не могла слова промовити. Із цього захоплення зрушив мене постійний рух відвідувачів, які постійно посувалися в керунку підсвічників. Нам довелося також розглянутися де саме продаються свічки. Одною свічкою не обходиться. Треба ж поставити за різні інтенції - за свої, за свою родину, за померших й за свій нарід. Свічників багато й кожна з них має своє призначення й ось так пояснюється цей рух в церкві.

На площі, перед собором, стоїть недавно поставлений, пам'ятник княгині Ользі з 1919 р. реконструований 1996 р. По боках знаходяться статуї. З правої сторони це монумент літописця Нестора в сидячій позі з відкритою книгою, по лівій стороні - апостол Андрій Первозванний з витягненою рукою, як би промовляв, що на тих горах збудується місто з численними храмами на славу Господню. Це мої пояснення, бо мряка й висота постументів не дозволяла прочитати написи. Знімку можна було купити лише на пошті.

Хотіли відвідати могилу патріярха Володимира, але через якусь конструкцію не можна було до неї дістатися.

Отже ми поїхали на умовлений час, відвідати осідок Фундації Олега Ольжича й видавництво Олени Теліги, а властиво ми поїхали зложити візиту останньому президентові Державного Центру УНР в ексилі - теперішньому голові Проводу Українських Націоналістів. Пані Надя Тимошик мала нагоду познайомитися з цим важним осередком українського культурного життя.

Наша розмова була інформативного характеру. Ми довідалися про найновіші події нашого українського „Олімпу". Дістали найновіше число Українського Слова, яке не можна дістати в кіосках. Між іншим, я ще раз заїздила про наступне число. Отримала в подарунку найновішу дуже цінну книжку „Українська родина" - родинний і громадський побут.

Мої вечори й Професора були призначені на упорядкування матеріялів й фотографій для моєї книжки, що друкується під керівництвом професора Миколи Тимошика й редакторки Надії - його дружини. Одного вечора я відвідала оперу де ставився „Сорочинський ярморок" - лібрето П. Мусорського за однойменною повістою М. Гоголя, в дуже багатій, красивій постановці. До опери мене супроважала доня Алінка, студентка університету.

Відвідала нашого давного знайомого, що бував в Канаді й пробував дістати візу на сталий побут. На жаль смерть його дружини перешкодила їхнім плянам. Він опікувався три дні моїм хорим мужом в часі як я мала їхати на перший форум українців світової діяспори. В часі моєї другої подорожі в Україну я разом зі сином, ще за життя його жінки, перебувала в його гостинному домі. Тепер він замовив свого приятеля з автом на неділю й ми поїхали відвідувати церкви. Почали від Катедри св. Володимира, потім оглянули Успенський собор з зовні відновлений але замкнений, вступили до Трапезної церкви, а відтак оглянули посілість Покровської Церкви, котра була замкнена, вступили до сусідної Миколаївської, приналежної до московського патріярхату де відправлялося по російськи.

Я була вдячна, що з пів дня змогла оглянути ті святині, які навіяли різні роздумування. Після цеї подорожі запросили мене на обід.

Останнього дня перед відїздом я відвідала музей мистецтва. Про приміщення тяжко мені щось говорити, бо дійсно прикро . . . Невже немає для нього кращого приміщення? Ніби обіцяють . . .А в нутрі? Що за багатство. Не можна налюбуватися . . . Скільки різних чудових майстерних експонатів. Чому вони не є подорожною виставкою з тими предствниками на торговельні

конференції, що приїзджають до США чи Канади?

Я улягла принаді краси - мистецтва - Божого дару нашому народові. Чому цей осередок знаходиться в такому обскурному приміщенню? Я вибрала деякі експонати, які після обрахунку довелося зменьшувати їх кількість. Властиво мені думалося: пощо й для кого я це купую? Мені вони не потрібні? Наш музей знайшовся вже в пачках. Все ж таки я дещо купила. Між тим знайшлися й нові вироби - нова продукція мистецтва - Олени Валентинівної Забари - продуцента картин різного матеріялу - кераміки, матерії, розмальювання фігур вставлених в рамцях картин. ті зфотографовані картини послужили прикрасою календарів дво-тисячного року.

На кінці згадаю ще, що за старанням проф. Миколи Тимошика перевидано доповнене видання мною зібраної Бібліографії Голоду в Україні 1932 - 1933 рр.

В поворотній дорозі я скористала, що в Амстердамі треба було чекати 4 години - поїхала автобусом на оглядини Данії. Автобус вступив до фабрики сиру й деревляних черевик, знаних по цілому світі.

На тім кінчаю мою розповідь і бажаю щасливих погідних і здорових свят.

На все добре!

Галина Змієнко Сенишин

Слово Галини Змієнко-Сенишин в Музею Збройних Сил України 8.11.2000 р. під час церемонії передачі привезеної з Канади картини Леоніда Перфецького Переїзд через Станиславів (тепер Івапофранківськ) 6-ої Січової стрілецької дивізії армії УНР у 1920р.

УКРАЇНСЬКА ДІЯСПОРА

Тепер ми знаходимося, через брак приросту молодшого покоління в часі, коли тягар років дає себе відчути повстає знова це щемливе питання „ЩО ДАЛІ"? Культурно-освітня й громадська праця сповільняється. Ми мали дуже добрий розподіл наших занять, які тримали нас на духовім піднесенню. Наші організаційні, культурно-освітні гасла напрямні були домінуючою силою дороговказів. Ось пригадаймо деякі:

- У свідомості родини - ключ до національного самозбереження!
- У досвіді - сила, у молодості - поступ!
Зміцнюймо рідну віру православну - правдиву і чесну
- Родина - база самостійного життя!
Плекання української мови - це будучнісь нашої ідентичності!
- На здобутках минулого - будуймо світле майбутнє!
Сіймо зерно на щасливе майбутнє!
- І найновіше гасло, що звучить трохи мінорно - пересторогою:
- ЗБЕРІГАЙМО НАШУ ІДЕНТИЧНІСТЬ! Воно повинно стати нашим закликом, заохотою для кращої співпраці в майбутньому.

В розгарі культурно-освітньої праці з'явилася дуже важна подія, що стала домінуючим чинником громадської праці.

1991 року 24-го серпня проголошено незалежність УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ! Наша мрія - мрія наших батьків, прадідів - сповнилася, а з цим оживилася наша громадська праця. Почалися різні акції для помочі молодій державі. Ті акції були й до тепер існують. Не місце їх вичислювати. Вони всі дуже потрібні, але хоч яка численна українська діяспора, але вона не в змозі задовільнити всі потреби зубожілого українського народу. По девятьох роках прийшла реалність. Ці акції ослаблюють наше культурно-освітнє життя. Почався аналіз організаційних проблем. Тут повинні придатися слова Ліни Костенко:

На світі можна жить без еталонів,
По-різному дивитися на світ:
Широкими очима,
З під долоні,
Крізь пальці,
У кватирку,
З заворіт
Від того світ не зміниться ні трохи,
А все залежить від людських зіниць.
В широких відібється вся епоха,
У звужених - збіговисько дрібниць ...

Отже, дивімося широкими зіницями, бо ними побачимо, яку частину нашої праці ми маємо виконувати для свого дому, а яку присвятити для молодої держави, виміряної нашими батьками, за яку мільйони віддали своє життя. А ми шукаємо відповідних доріг - навіть стежок, щоби зацікавити молодше покоління нашими ідеями, нашими прагненнями для кращого майбутнього нашому народові в краю, як також обильного урожаю всім „пересадженим квітам України", які признаються до „української діаспори світу".

При цім згадаймо слова заохоти о. протоієрея Петра Бойка:

„Засвітім свічки для молебня святого
і - до праці на ріднім вкраїнськім лану!
До врожаю рясного торуймо дорогу,
Меду в чаші по вінця, а не полину".

СКИТСЬКЕ ЗОЛОТО В ТОРОНТІ
18 лютого - 8 травня 2001

В неділю, 18-го лютого, 2001-го року, Королівський Музей Онтерія (РОМ) відкрив виставку предметів з життя Скитів (Скифів) в Україні від 8-го до 3-го століття ДХ під назвою „Спадщина в Золоті: Скитські Скарби Античної України". Це перший раз що цей престижовий канадський музей погодився гостити виставку з України, а це може тому що ця виставка заслужила великі похвали і признання підчас своєї подорожі по чолових американських музеях ще від листопада 1999-го року, подорож яка триватиме аж до літа 2001-го року. Ця міжнародня подорожуюча виставка є розголошена як найбільша і найрізноматніша збірка предметів із життя Скитів, здобутих за останніх 30 років із скитських курганів (могил) по степах України. Виставлених експонатів є 171 і їх видали 4 музеї України - Національний Музей Історії України, Музей Історичних Коштовностей України та Державний Історично-Археологічний Заповідник в Переяславі-Хмельницькому. Почесною головою цієїж виставки стала Перша Леді Гіларі Родгем Клінтон. Валтерс Арт Ґелері в Балтімор і Сан Антоніо Мюзіюм в Тексас зорганізували і оформили цю виставку під назвою „Золото Кочовиків: Скитські Скарби Античної України".

На виставці Скити є представлені як войовничі кочовики-номади із Алтайських Гір Середньої Азії, які наплили на українські землі трьома відмінними племями - господарі, царі і завойовники (які були найбільш хижі і навіть нищили свої братні племена). Вони становили свою владу і торгували із торгівлі пшеницею, бурштинами, худобою, хутрами і рабами з грецькими поселешами над Чорним Морем. До тепер науковці уважають що Скити наймали грецьких золотарів, щоб себе, своїх коней і ужиткові предмети прикрашати оздобами із золота, які вони закопували у глибоко могили-кургани разом із мертвими

Кульчик у формі Сфінкса, Золото з Емалю, 4 століття ДХ, Музей Історичних Коштовностей України Київ

парями і військовими вельможами, з їхніми жонами, родинами і слугами. Тих курганів тисячі розсипано по степах України вже 2,500 літ, багато з них було віками пограблено, багато з них археологи за останніх 300 років відкрили, але ще десь 40,000 лишилось в Україні до розкопання. Скільки там ще сховано скарбів для нашого подиву і науки!

Ви побачите там що золото, срібло, мідь і залізо скитського вжитку в оздобах відзеркалює великий вплив звіринного світу на їхнє життя - головно коня, оленя і леопарда. Підчас оглядин виставки в Балтімор, головний координатор цієїж виставки, Бетсі Ґордон, пояснювала що цих 171 експонатів надзвичайної краси творять до тепер найбільш важну скитську збірку золотих мечів, піхвів, сагайдаків, шоломів, посуду, ювелірних виробів - які відкрили нове поняття про цю старовинну куьлтуру.

В Торонті куратором виставки „Спадщина в Золоті Скитські Скарби Античної України" є др. Кшистоф Цюк, який закінчив у Варшавському Університеті студії археології та історії мистецтва, який від 1983-го року працює в РОМ як асистент-куратор Азійських і Близького Сходу Цивілізацій і який підчас своїх студій помагав розкопувати два скитські кургани в Польщі. Підчас інтервю др. Цюк з великим ентузіязмом пояснював що ця виставка в Канаді до великої міри буде змінена у представлені від теї що подорожувала до тепер по Америці. Він особисто поринув у поглиблення знання про Скитів й рішив збагатити виставку слідуючими добавками: (1) два моделі кургана - зовнішній із далека і внутрішне дно з похоронними кімнатами (які він пояснив було можливо збудувати в твердому слої землі під чорноземом який називається „лоес") подібно до єгипитських пірамідів де ховали фараонів, (2) кімнату про коней, бож на степах дніпрової котловини

перший кінь (малий кушлатий тарпанський) був осідланий людиною, а Скити жили на конях, (3) бельгійський фільм про розкоп Кострумського Кургана на Кубані де було знайдено поховище князівни з Алтаю, (4) три великі мари які дають ширше географічно - політичне пояснення тексту виставки, про сусідів Скитів і про мандрування різних племен Скитів із Середньої Азії аж до Західної Европи, та (5) знамениту копію золотого пектораля, мабуть найгарніший і найцінніший експонат із скитських розкопів на Україні, на якому чітко і досконало зображено скитське вівчарське господарство, стилізовання природнього світу і світу звіринної митольогії. Др. Цюк вірить що відвідувачі зможуть збагнути виставку на 3-ох рівнях: на вищому історично академічному, на географічному і на взорово матеріяльному.

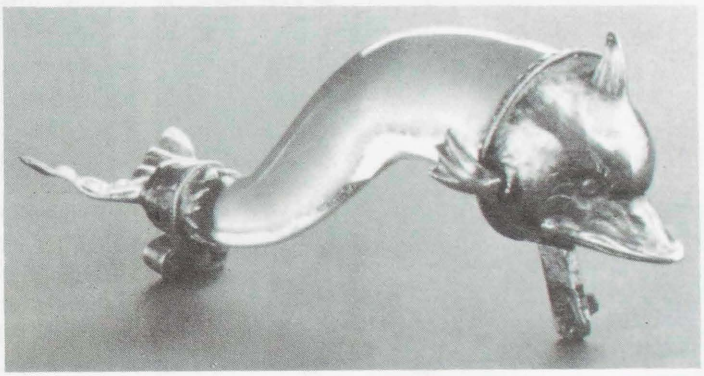

Фібула (припинка) із Золота і Камяного Кристалю,
Пізне 1-ше або раннє 2-ге століття ПХ,
Музей Історичних Коштовностей України, Київ

На питання чому РОМ саме тепер погодився взяти цю досить малу подорожуючу виставку до себе на показ а не „Скарби України" в 1992-му році або з Монтреалю „Скарби із Степів України" в 1999-му році, виставки багатші експонати і які показували життя людей на землі України продовж 20,000 літ, ще із доби Палеоліту, др. Цюк відповів що тепер є більш сприятливий „політичний клімат" і що за останні роки поміж відвідувачами музеїв значно зросло зацікавлення античними культурами, головно ближчими до грецької цивілізації, Він також уважає що золото має в собі універсальну притягуючу силу і що ця „Спадщина в Золоті" буде апелювати відвідувачам різного віку, старшим і молодшим, а коні і зброя захоплять наймолодших.

Ця виставка триватиме в Торонті в РОМ 11 тижнів, аж до 8-го травня, 2001. Опісля вона ще буде показана в Америці в Нелсон Аткінс Мюзіюм ов Арт (Канзас Сіті 05.27 - 06 .11.2001) і у Франції в Ґренд Палей (Париж 09.25 - 12.31.2001). В РОМ крамниці на першому поверсі можна купити прекрасно ілюстрований на 352 сторінки каталог під назвою „Скитське Золото", ред. Елен Д. Рідер (вид. Г. Н. Абрамс, 1999) який документує цю виставку науковими статтями. Це в перше що подорожуюча виставка з України так науково і в українській транслітерації представляє одну із античних цивілізацій України, але на жаль всю красу і досконалість скитського золота поверховно приписує лиш грецьким впливам і майстрам, незважаючи що більшість народів Середньої Азії, а головно Казакстанці, мають дуже подібні золоті вироби із звіринними мотивами хоч вони ніколи не спілкувалися з греками. Багато ще потрібно науково - дослідчої праці щоб дійсно зрозуміти і правильно вияснити скитську цивілізацію, її походження, характер і впливи.

Др. Цюк вишколив доцентів в РОМ які будуть провадити тури відвідувачів в 1:30 пп. від понеділка до п'ятниці підчас виставки. Квитки треба замовляти (416-586-5549) або при дверях купувати наперід, бо відвідувачів пускають ограниченими групами по визначених годинах. Замовлення для групових тур можна зробити телефонічно 416-586-5859 або через факс 416-586-5792. Кошт доцента є 6.00 дол. і можна просити україномовного, а вступ 12.00 для дорослих, 8.00 на сенйорів і студентів а 6.00 для дітей. Є два реставранти для послуг відвідувачів. Підчас виставки в РОМ театрі відбуватимуться доповіді і різні програми повязані з українською культурою. Про це можна читати в РОМ Мемберз Нюз або телефонувати за інформаціями на 416-586-5572.

Варто відвідати цю виставку, побачити скарби із античної України і глибше зрозуміти коріння нашої культурної спадщини. Але дуже важним є також висловити і записати у книжці відвідувачів своє враження і реакцію на цю першу українську виставку в залях Королівського Музею Онтеріо, так довго очікувану людьми які посилилися в Канаді більше як сто літ тому, а в перше приїхали на початку 19-го століття.

Анна Троян
Заст. Гол. Ради в Справах Культури
При Світовому Конгресі Українців
Референт Розшуків
Онтарійська Філія Українського Музею Канади СУК

Знимки із Валтер Арт Ґелері в Балтімор США

Ukrainian Museum of Canada, UWAC Manitoba Branch

Icon writing demonstration at Holy Trinity Cathedral. L to R: M. Woloshyn, H. Bohonos, M. Pestrak, T. Chaput, K. Strick, O. Mukanik, N. Chaput, Vera Lazarowich Senchuk - iconographer (seated)

The year 2000 marked a milestone for the Manitoba Branch of the U.M.C. The Manitoba Branch Museum came into being in 1950 through the efforts of its founders. Mrs. Nell Pawlik was elected chairperson of the first committee of the Manitoba Branch U.M.C. In 1952 Holy Trinity Cathedral granted permission to the Branch to occupy the North balcony of the Cathedral auditorium, where it is still located. In order to provide appropriate facilities for its historical artifacts, the Museum invested thousands of dollars in display cabinets, storage units and furnishings. The acquisition of artifacts continues, although not as profusely as in the past. However, it is a great pleasure to have an article donated which has been meticulously kept for 100 years, especially with an accompanying photograph showing how it was originally worn.

With space at a premium, this spring the Museum acquired additional cabinet display cases with assistance, in the form of a grant, from the Manitoba Department of Culture and Heritage. The grant enabled the Manitoba Branch to present the exhibit "The Icon -- Celebration of Life", June 30 - August 31, 2000, along with an icon writing demonstration presented by iconographer Vera Lazarowich Senchuk. The exhibit was well timed as it coincided with the 20th Sobor of the Ukrainian Orthodox Church of Canada held in July. This fall the members worked to produce a small version of a "Rizdv'yaney Diduch" or Christmas wheat sheaf, which was offered for sale. Each one was decorated with woven straw braid, Christmas trim and a tag explaining the significance of the "Diduch". On October 27, 2000 the Manitoba Branch held its Annual General meeting to select its new Board and present its annual report. We were pleased to have the President of the National Board of Directors UMC, Saskatoon, Mr. Eugene Kucey and his wife Nancy in attendance to share in the 50th Anniversary cake and the social gathering that followed.

On October 28 the Manitoba Branch celebrated its 50th Anniversary with a Banquet and a fundraising Silent Auction in the auditorium of the Holy Trinity Metropolitan Cathedral, at which Mr. Eugene Kucey was the keynote speaker. Carole Romanyk, Curator of the Manitoba Branch also spoke and Olga Kowalchuk made an appeal for donations. Sonja Bejzyk, National President U.W.A.C., with her usual insouciance was our able Master of Ceremonies. The convivial atmosphere and the fellowship of all those present made this evening most enjoyable and successful.

The Manitoba Branch's commitment to preserving our cultural heritage over the past 50 years has been rewarding, exciting and challenging. The reward is the cultural legacy we leave for our children and the challenge is to help educate others and encourage their participation in preserving our heritage for years to come.

Submitted by Marusia Foster
President, Board of Directors,
Manitoba Branch

Ukrainian Museum of Canada, UWAC Alberta Branch

Every year, two weeks prior to Ukrainian Easter, the Ukrainian Museum of Canada, Alberta Branch, holds a pysanka display, usually in conjunction with the Easter Bake Sale at St. John's Auditorium in Edmonton. This year (2000), we decided to feature pysanky from other countries as well. We were fortunate to get representation from 17 different countries plus seven beautiful Fabergé eggs from the Franklin Mint. The exhibit was on Sunday, April 16th from 12:00 pm to 5:00 pm. Nellie Seniw and Nadia Nykolyn looked after the obtaining of the various collections.

On entering the exhibit, the first attraction was the unique Fabergé eggs. Next were the Ukrainian pysanky -- private collections of Nadia Nykolyn, Maria Prokopiw and Nellie Seniw. There were unique Easter eggs from Africa, Yugoslavia, Italy, Hungary, Russia, India, Japan, China, Greece, Turkey, Mexico, Poland, Lithuania, Slovakia, and Thailand. In between was a table for a pysanka demonstration and a private collection of large ostrich and Fabergé eggs. At the last table a beautiful collection of pysanky were for sale, and presided over by Anne Emsky. The display tables were attended by the following friends of the Museum: Irene Apin, Pearl Petruk, Oksanna and Stephen Ensslen, Gerald Seniw, and Mr. and Mrs. B. Harasymiw. Grace Melnyk, Vickie Martiniuk, Irene Garrick and Maria Prokopiw looked after the refreshments. Michael Mandryk, Elaine Harasymiw, and Oksanna Ensslen were in charge of the suggestions for the display. There were many favourable comments. Many guests bought not only the Ukrainian pysanky, but put in a request for pysanky from other countries.

Maria Prokopiw, Secretary
Ukrainian Museum of Canada,
UWAC, Alberta Branch

Привітання

З нагоди 95-ліття з дня нагодження (15-го березня, 2001) пересилаю моїй дорогій мамі,

Юзефі Друль,

щирі і сердечні побажання.

Дай Вам Боже кріпкого здоров'я та веселого та щасливого життя. На многії літа!

З цієї нагоди, замість китицю живих квітів пересилю $25.00 на Промінь.

Мама передплачувала журнал від його початків та ще тепер його читає.

З пошаною,

Олеся Піць з родиною, Йорктон, Саскачеван

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Ukrainian Women's Association of Canada

Sonja Bejzyk, National President UWAC
Соня Бейзик, Крайова Голова СУК

Плян Праці

У цьому році сповняється 75-ліття заснування Союзу Українок Канади. Три чверти століття присвяти, відданости і ефективности є справді чим гордитися. З нагоди цієї річниці, Крайова управа пропонує, щоб:

i) Екзекутиви всіх відділів і провінційних рад вшанували своїх бувших голів на належній імпрезі. Грамоти для бувших голів можна набути від Централі, але імена та роки голування треба надіслати до Централі бодай 2 або 3 тижні наперід.

ii) Екзекутиви всіх відділів і провінційних рад почали писати коротку історії своєї діяльности за 1976-2001 роки (25 років). Прохаємо включити фотографії теперішньої екзекутиви та надзвичайних імпрез. Нашим бажанням є, щоб останнє 25-ліття нашої історії було зображене побільше в фотографіях.

Централя плянує видати:

i) касетку і CD релігійної музики і пісень для дітей; і
ii) пропамятну тарілку з нагоди 75-ліття.

Централя плянує продавати вищезгадані проєкти.

In Memory of Taras Shevchenko

March is the month in which we officially recognize and remember the great legacy left to the Ukrainian nation by our poet laureate, Taras Shevchenko. His works have guided and sustained the Ukrainian people throughout our turbulent history, and continue to be a source of inspiration to all of us. Let us dedicate some time during this month to reflect on his memory.

Preparation for Lent and Easter

We need to begin preparing ourselves and our families for this special time of year. Our attendance at church, the special mission services and religious lectures will assist us in strengthening our spirituality. This is also a time to share in the many rich traditions associated with the celebration of Easter with our families, our youth and our community.

Анкети

Щиро дякуємо всім відділам, які вже прислали свої виповнені анкети разом з бюджетом. Це уможли вить нам завести точні рекорди і статистику, зокрема, про Ваш відділ і організацію взагальному. Просимо всіх тих, що не полагодили цієї справи, зробити це якнайскоріше.

As in previous years, the National Office will be informing the membership about branches who have contributed to our journal, Promin, and to the Ukrainian Museum of

Canada, UWAC, through the ankety. These are donations received to February 1, 2001:

	Promin	UMC
Kniahynia Olha, London ON	$50.00	
Daughters of Ukraine, Flin Flon MB	5.00	
Olha Basarabova, Hafford SK	50.00	
Olena Pchilka, North Battleford SK	100.00	100.00
Olha Kobylanska, Sheho SK	100.00	100.00
Olena Pchilka, Myrnam AB	50.00	50.00
Olha Kobylanska, Redwater AB		25.00
Lesia Ukrainka, Two Hills AB	100.00	100.00
Lesia Ukrainka, Vancouver BC	445.00	500.00
Kniahynia Olha, Vernon BC	100.00	

Sincere thanks to branches who have contributed generously, not only to Promin and our Museum, but also to our Organizational, Benevolent and N. Kobrynska funds.

Visitation

In February, I visited the Olena Pchilka branch in Yorkton where they honoured their long-term members. Congratulations to Gloria Filipchuk, Katherine Kwasnitza, Jeanette Oystreck, Evelyn Kobylka, Dobr. Orysia Ehrmantraut, Betty Drushka, and Kay Bortnak. It was especially an honour to present Kay Bortnak with her 75-year membership certificate. The branch, under the capable leadership of Dobr. Orysia, is extremely active. One of their projects is the sponsorship of an orphanage in Chernivtsi, Ukraine. There are 80 orphans varying in age from 4 months to 4 years. I thank Mrs. O. Kowalchuk who accompanied me on this trip. We thank the members for their hospitality, generosity and kindness. It was a privelege and an honour for us to visit this exemplary group of women. Бажаємо членкам відділу Олени Пчілки в Йорктон доброго здоров'я, успіхів в праці та многих літ життя.

A Date to Mark on Your Calendar

National CYC Convention
August 9 - 12, 2001

The convention will take place in the Hotel Villa-Radisson in Burnaby BC, located on Canada Way. More information is forthcoming in future issues of Promin.

e-mail: athensptg@netaccess.on.ca

Reliability Since 1973

athens printing

Complete in House Service
From Creative Design to Final Product
Black on White to Full Colour Printing

- Business Stationery & Forms
- Business Cards
- Labels & Stickers
- Continuous Forms
- Brochures & Catalogues
- Newsletters & Booklets
- Invitations & Announcements
- Tickets of all Kinds
- Complete Bindery Services
- Desktop Publishing & Design

1480 Barton St. E., Hamilton, ON L8H 2W9
Tel: (905) 549-6719 Fax: (905) 549-7645

For Our Children
Нашим Дітям

Встала Весна

Встала весна, чорну землю
Сонну розбудила,
Уквітчала її рястом,
Барвінком укрила.

І на полі жайворонок,
Соловейко в гаї
Землю, убрану весною,
Вранці зустрічають.

Т. Шевченко

Хвала Шевченкові

Коли б не Він, то й люди б нас не знали,
Коли б не Він, про нас не чув би світ:
В могилі забуття кістки б наші стлівали,
А до могили забурянився б і слід...

Коли б уміли ми любити так, як Він
Любив людей і Україну рідну, --
Давно б уже злетілися з усіх сторін
Утихий рай, на Землю Заповітну.

Коли б уміли ми ненавидіть, як Він
Ненавидів сваволі й зла потвору, --
Ніколи в світі не ходили б на поклін
До чужаків -- і в найскрутнішу пору.

Коли б уміли ми терпіти так, як Він
Терпів, заради Правди, люті муки, --
Були б ми вквітчані найкращими з перлин
Високої Христової науки.

Коли б уміли ми втішати так, як Він
Втішав надіями -- пелюстками Любови, --
Не чули б ми сирітських менічних квилінь,
Не знали б, як ридають гірко вдови.

Коли б уміли ми молитись так, як Він
Молився непорочними устами, --
Сам Утішитель найскорботніших хвилин --
Ісус, Син Божий, був би всюди з нами!

О. Кобець

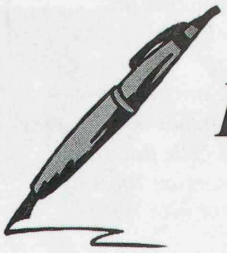

Letters to the Editor
Від наших читачів

We continue to enjoy the excellent publication of our journal. Keep up the good work!

Anne Klopoushak
Saskatoon SK

I enjoy reading Promin as I'm a little isolated. I have been receiving the magazine since 'day one'. I love it.

Betty Metropolit
Carseland AB

I enjoy the new format and find that my husband is reading the articles included.

Dorothy Wasylenko
Rossburn MB

I do enjoy your publication very much, especially the back cover with the Ukrainian embroidery patterns. Beautiful!

Eunice Basaraba
Wolfville NS

З нагоди 75-ліття
Союзу Українок Канади, Крайова Управа
влаштовує

УРОЧИСТИЙ БЕНКЕТ

28-го квітня, 2001 р.
в Авдиторії
при Катедрі Святої Покрови,
820 Burrows Avenue,
Вінніпег, Манітоба

Програма:
Молебень - 5:30 вечора
Вечеря - 6:00 вечора

Квитки - $15.00 від особи

Квитики можна набути в Канцелярії
Союзу Українок Канади
Телефон: 204-957-7630

In the occasion of the 75th Anniversary of the Ukrainian Women's Association of Canada the National Executive invites you to a

GALA BANQUET

April 28, 2001
in the Auditorium of
St. Mary Protectress Cathedral
820 Burrows Avenue
Winnipeg, Manitoba

Program:
Vespers - 5:30 p.m
Dinner - 6:00 p.m.

Tickets - $15.00 per person

Tickets are available by calling the
National Office of the UWAC
Telephone: 204-957-7630

Holy Trinity Cathedral Junior CYMK-UOY, Ivan Danylchuk Branch, Winnipeg MB ANNUAL REPORT 1999 - 2000

Christmas carolling for His Beatitude Metropolitan Wasyly

The Junior CYMK-UOY program calendar runs from September to May. The meeting and activities begin with the Lord's Prayer and ends with the CYMK klych. At the annual general meeting, the advisors and parents prepare an activity calendar.

Junior CYMK executive officials are:
President - *Andriana Tarasiuk*
Vice President - *Michael Ratynski*
Secretary - *Cassandra Hunter*
Treasurer - *Kalyna Horocholyn*
Telephone Committee - *Ashley Tokar*

Junior CYMK advisors are:
Olena Garrity
Sharon Tokar
Lydia Horocholyn
Marika Panchuk

Junior CYMK members are:
Kalyna Horocholyn
Cassandra Hunter
Brendan and Alexandria Kibsey
Volodymyr and Antony Maluzyunsky
Michael and Michelle Ratysnki
Andriana and Markian Tarasiuk
Ashley, Kyle and Kayla Tokar

CYMKivtsi pay a membership fee of $10 to the local branch. The Holy Trinity Junior CYMK is registered with the National CYMK executive in Edmonton AB.

Each CYMKivets/CYMKivka is presented with the CYMK-UOY member's handbook which explains the organization and records of their achievements. Throughout the year, CYMKivtsi work towards earning awards (activity crests) which are attached to their sash. They also learn to make verenyky, kolachi, pasky, pysanky, weaving, pottery painting and crafts. CYMKivtsi have a fundraising project during the church bazaars, and host some Fellowship Hour after church service. They also participate in the St. Nicholas and Mother's Day concerts.

Caroling at our Metropolitan Wasyly's home is an annual event. At this time, CYMKivtsi presented his Beatitude with a children's calendar. Father Harkavyi and Deacon Nazar accompanied the CYMKivtsi. Flowers of appreciation were sent to Nadia Hudyma for being a gracious hostess during their visit to the Metropolitan's home.

Five CYMKivtsi attended a CYMK-UOY retreat at Camp Veselka in May, 2000, hosted by Manitoba Provincial CYMK.

For the past year, CYMKivtsi have been working towards retaining the Baziuk Trophy, which they were awarded at the National CYC convention in August, 1999. This trophy is awarded every 2 years for out-

Winnipeg SUMKivtsi baking *paschy*

Community Police Presentation by Sgr. Art Felbel

standing activities by a Junior CYMK local in Canada.

Every year, Junior CYMK donates to the Outreach Christmas Hamper.

One of the highlights of the leadership crests was a presentation by Sergeant Art Felbel from the Community Police Services. His presentation was very interesting and educational. CYMKivtsi had many questions for him. He explained his uniform, equipment and told them the two most important "R" words for people to learn: RESPECT and RESPONSIBILITY. Sergeant Felbel passed out handouts on safety. CYMKivtsi presented Sergeant Felbel with a pysanka.

At the end of the CYMK year we have an awards presentation. At this time CYMKivtsi are presented with activity crests that they have worked towards during the year. The advisors also presented each member with a gift. We were honoured to have Metropolitan Wasyly and Bishop Ivan in attendance. Junior CYMK ended their year with a wind-up at Harbour View Golf and Recreation Complex where they enjoyed a barbeque and miniature golfing.

CYMKivtsi, along with the advisors and parents, offer special thanks to the following:

- ✠ Father Harkavyi for teaching music and spiritual guidance
- ✠ Protodeacon Nazari for religious lectures and presentations from his visits to Ukraine
- ✠ Deacon Alex and Mary Bodykevich for their Remembrance Day presentation
- ✠ Mrs. Katherine Nytepchuk for teaching the art of making paska and kolach
- ✠ UWAC Lesia Ukrainka branch for their involvement and financial support
- ✠ Holy Trinity Cathedral executive for their support

God Bless You.

Yours in CYMK,
Olena Garrity
Resource Advisor

UWAC St. Olha's Branch, Sirko MB Honours Long Time Members

On Wednesday, August 2, 2000, the St. Olha's branch of the Ukrainian Women's Association of Canada at Sirko MB honoured two long time members at the Praznyk dinner at the Sirko Hall.

The day began with a Divine Liturgy and Blessing of Water at St. Elias Church, celebrated by Father Myron Pozniak and Father Oris Naherniak. Following the church service and dinner, vice-president Audrey Dowd introduced Sonja Bejzyk, National UWAC President. She spoke eloquently about the trials and tribulations of the founding members of the UWAC, the courage and hard work they displayed. She then presented a certificate to Domka Chobotar who was one of the founding members of the Sirko branch in 1939, and who has been a dedicated member ever since, and to Cynthia Sokoliuk who first became a member in 1946.

On Friday, August 18, 2000, five members of the Sirko branch travelled to the Bethesda Personal Care Home in Steinbach MB to honour Wasylka Cherewayko, another long time member, who now resides at the Care Home. They attended a noonday service there, celebrated by Father Oris Naherniak. Following the service, Nell Chobotar extended appreciation on behalf of the Sirko branch to Mrs. Cherewayko for the hard work and dedication she showed during her fifty years as a member. Father Naherniak presented the certificate.

Submitted by
Nell Chobotar

August 2, 2000 at the Sirko Hall, following presentation of certificates.
L to R: Domka Chobora, Sonja Bejzyk, Cynthia Sokoliuk

At the Bethesda Personal Care Home in Steinbach MB: Wasylka Cherewayko and Father Oris Naherniak

UWAC Two Hills Annual Meeting

On December 4th, 2000, at 5:30 pm, the UWAC, Lesia Ukrainka Branch, in Two Hills, held their Annual Meeting and supper, catered by Doris Zaharchuk. President Elsie Rybak led the prayer before supper. She welcomed our invited guest, Edith Zawadiuk, and presented her with a small gift. Edith was the guest speaker at our North Eastern Conference held on May 27th at Two Hills.

Right after supper, President Elsie Rybak opened the meeting with a moment of silence in memory of our departed members.

Kate Mandrusiak was chairperson for the Annual Meeting and Olga Chrapko was the recording secretary.

All of the committees gave their reports for the year 2000. The Nominating Committee presented their slate for 2001:

President - *Stella Stefiuk*
Vice President - *Madeleine Shandruk*
Secretary - *Olga Chrapko*
Treasurer - *Elsie Choban*
Correspondence - *Kate Mandrusiak*
Promin Convener - *Elsie Rybak*

Nine members had perfect attendance, and twenty-five who paid their membership. Newly elected president, Stella Stefiuk, thanked the Past President for a good job leading the branch for the past three years, and presented her with a gift.

Submitted by
Elsie Rybak, Promin Convener
Stella Stefiuk, President
Olga Chrapko, Secretary

PROMIN SUBSCRIPTION FORM / ПЕРЕДПЛАТА НА ПРОМІНЬ

Give a Promin subscription as a gift to a friend or relative in Canada, Ukraine or any other country. A card will be enclosed acknowledging your gift. Use this form for a new or renewed subscription as well.

Gift _____ New Subscription _____ Renewed Subscription_____

Name _____

Address _____

City _____ Province _____ Country _____ Postal Code _____

If GIFT indicate from whom _____

Cheque or money order enclosed in the amount of $ _____ for _____ year(s) at $20 ($25) a year

Canada - $20 a year, Other countries - $25 a year - В Канаді - $20 на рік, В інших країнах - $25 на рік

PROMIN - BOX 57268, JACKSON STATION, HAMILTON, ONTARIO, CANADA L8P 4X1

ADVERTISE IN *Promin*

Advertising rates for one year are:

business card	$150.00
1/4 page	$250.00
1/3 page (outer column)	$375.00
1/2 page	$500.00
full page	$900.00

Subscriptions and advertisements should be directed to the Promin address as provided on the inside cover.

Галя Щерблюк, Крайова Референтка Променя
Helen Scherbluk, National Promin Convenor

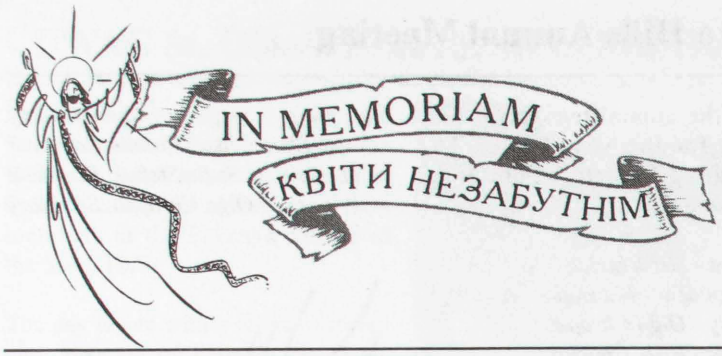

DOREEN PASICHNYK
1935 - 2000

Doreen Pasichnyk of Kamloops BC passed away peacefully into the arms of the Lord, with her family by her side, on March 31st, 2000, at 2 p.m., after a long battle with cancer. She will be lovingly remembered by her husband Allan, two sons, Oless Pasichnyk of Port Coquitlam BC, Mark (Holley) Pasichnyk of Sooke BC, and one grandson, Marley Pasichnyk of Sooke BC. Two brothers Sozon (Helen) Malinsky of Canora Saskatchewan, Nestor (Ophilia) Malinsky of Anahim Lake BC as well as numerous nieces, nephews, cousins, and friends.

Doreen was predeceased by her parents, Nick and Klaudia Malinsky, two sisters, Alice Osachuk and Alvina Gulak, three brothers, Adolf, Arseny, and Manuel Malinsky, and nephew, Blair Malinsky.

Doreen was born in the Rhein District of Saskatchewan on August 9th, 1935. She was the sixth of eight children born to a hearty way of life on the family farm. It was there that she formed her foundation as a productive, spiritual, artistic and healing soul, a foundation that many admired and were blessed to experience, one that endured until her last moment on Earth.

In addition to the lessons that she learned on the farm, Doreen attended Vionne School up to grade 10, and then left home to attend grade 11 and 12 at the Yorkton Collegiate (Yorkton SK). After graduating from Yorkton Collegiate in 1954, she

entered the nurse training program at the Yorkton Hospital, and in 1957, at the age of 22, she graduated and became a Registered Nurse. Her vocation lasted for nearly 30 years, first in Winnipeg, then at the Yorkton General Hospital, and finally at the Maple Ridge Hospital (Maple Ridge BC) "Creekside Manor" extended care unit, where she was a favourite of those she cared for, and those she worked with, until she retired in 1994. Doreen was a deeply spiritual person and a devoted member of the Ukrainian Orthodox Church of Canada, where she eagerly donated her time and expertise to numerous church choirs, Sunday schools, church kitchens, and halls. She was an active member of the Ladies Aide Organization, a Ukrainian language instructor, and cultural steward for many years. She taught many through her artistic ability and keen knowledge of traditional values and beliefs. Her generosity was extended to all who asked of her, whether it was leaving her career to raise and care for her family in a new part of the world, or reaching out to her family in Ukraine, teaching immigrant children the English language in local elementary schools, or simply caring for others, making them always feel welcome and deserving of her attention. Doreen brought joy and warmth to all that came in contact with her. She lived her life with profound spirituality as a true child of God, and a woman of all seasons. "She had the warmth of summer sun, the beauty of autumn colours, the purity of fresh fallen snow, and the joyful gentleness of a spring breeze". Wife, Mother, Grandmother, Sister, Auntie, Cousin and Friend. We will always long to be with you, until we are together again.

The family would like to extend a heartfelt thank you to Reverend Fathers Paul Berezniak, Victor Lakusta, and George Podtepa, for officiating the funeral service, as well as their comforting love and friendship. Also to all our family and friends who helped Doreen during her illness, and for the kind words, prayers and support during this sad time of loss.

Thank you very much, and may God bless you all.

The Pasichnyk Family

A donation to the Promin Press Fund of $200.00 is gratefully acknowledged.

Бл. Пам. Наталка Фарина Кіт

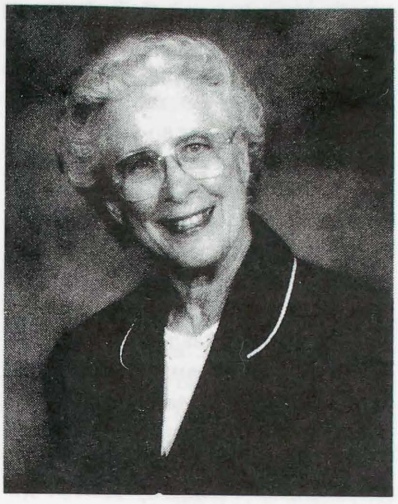

У першу річницю смерти блаженої пам'яті **Наталки Фарини Кіт,** згадаємо з глибоким жалем її терпіння та наглу і до певної міри несподівану смерть 17-го лютого 2000 р. Усі ми далі тужимо за улюблену нашу маму, невтомну громадську діячку, віддану членку Союзу Українок Канади. Усі її матеріяльні здобутки з яких ми тепер користуємося ніяк не зможуть облекшити відчуття страшної втрати милої особи яка завжди ставила інших на першому місці, а не себе.

Наталка стала членкою Союзу Українок Канади 1946 р. Вона віддіграла велику ролю в житті свого відділу, Відділ при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні. Була членкою управи через довгі роки. Служила як голова три рази. Була також головою Провінційної Управи Альберти й Перша Заступниця Голови Краєвої Управи. Вона дуже любила свій Союз, приклад якої любови є слідуюча поема, яку вона написала з нагоди 50-літнього Ювілею Союзу Українських Самостійників 1977-го року:

Привіт Союзові Українок Канади (З приводу 50-літнього Ювілею Союзу)

Як радісно нам всім нині
Бути ось тут у цій хвилині,
Щоб урочисто відсвяткувати
Та Союзові честь віддати.

Коли подумати про 50-річчя
Много картин мерехтять у вічах,
Від чотирьох оснувательок
До тисячів щирих членок.

Як багато ми зробили,
Збори різні перевели,
Думок мудрих висловили,
Внесків стільки відложили!

І статут установили
Та і поправки зробили;
І Союз інкорпоруємо,
Та Музей ми вже будуємо.

Знання, освіту й культуру
То Централя розсіває,
Провінційні наші управи
До праці покликає.

І мистецтво ми ширили,
Книголюбів зохотили,
Вишивки ми пропагуєм,
І тканину поширюєм.

Славна наша минувшина --
Що тепер робити?
Чи мріяти про історію?
Чи діла творити?

Різні статті написали,
Та книжки повидавали,
Реферати щодо свят,
Підручники для малят.

І Сумківців не забули
Та Тусівців пригорнули,
Кожну церкву прикрасили,
Інститути підкріпили.

І наш Промінь незабудьмо
Союз наш на нім будуймо,
Історія там в наших звітах;
Ідеологія у привітах.

Започали ми садочки
Туди йшли сини й дочки,
А тепер вже тре подбати
Щоб і внуків доглядати.

Щира вдячність і поклін
Нашим піонеркам:
Успіх, силу й многих літ
Бажаємо членкам.

Хай росте наш цей Союз
В другім півсторіччі
Та число Союзанок
Підвищімо вдвічі!

Хай горить наш смолоскип
Біля же прапору,
Піднесімо наш Союз
На славетну гору!

Наталка тішилася тим, що її дві доні, за її прикладом та за прикладом своїх бабок, Єлисавети Івасюк та Осипи Фарини, стали членками Союзу. Вони до сьогодні є членками -- Христя є одна з бувших голів Відділу при Катедрі св. Івана, а Леона зараз є заступницею касирки. Син Мирон грає активну ролю разом зі своєю дружиною, Єлисаветою, у житті Православної громади в Вікторії, де він охоче й вміло дякує.

Уявляємо, що ті, що відходять у вічність, сподівають відпочинку. Не Наталка! Бог Отець напевно чекав її при царських дверях і негайно заставив до праці в рядах ангелів хоронителів, де вона правдоподібно очолює відділ та розказує вміло та чутливо що й як робити. Нехай душа її радіє цією працею. Хай її там буде навіть миліше як колись у Союзі! Прощай, дорога Мамо! Живеш назавжди в наших серцях.

Син Мирон і дочки Леона й Христя,

Дякуємо за пожертву в сумі $100 на Пресовий Фонд Променя

Helen Stinka-Sawchuk (centre), being honoured for her many years of service by Sonja Bejzyk, National President, UWAC and Alexandra Hohol, Alberta Provincial President, on October 19, 1997, during the 65th anniversary celebration of the UWAC, Olha Basaraba branch, Calgary

Helen Stinka-Sawchuk

Helen Stinka-Sawchuk of Calgary entered into eternal rest on October 7th, 2000, at the age of 83 years. Helen was an honorary elder sister and faithful member of St. Vladimir's Ukrainian Orthodox Church and a 63 year honorary member of the Ukrainian Women's Association of Canada.

Whatever work our UWAC took on, Helen could be counted on to help. She convened dinners, bazzars, and many other special projects. In her later years, she was an active participant and held executive positions in the St. Vladimir Golden Age Club.

In loving memory of our dear member, our branch donates $100.00 to Promin.

Вічна їй пам'ять! Eternal Memory!

Doris Maleschuk
Promin Convener

Лідія Лист

Упокоїлася з волі Божої бл. пам. **Лідія Лист** 30-го грудня 2000 р по довгій недузі. Вже скілька років жила в *Malden Park Continuing Care* коли її здоров'я погіршилось.

Родилася в місті Києві в Україні і по війні жила з родичами Панас і Віра Ятсута із сестрою Зінею в Німечині і в Англії. В 1951 р. родина переїхала до міста Торонта в Канаді. Вийшла заміж за Олександра Лист і 1956 р. переїхали до Віндзор, Онтаріо.

Вписалася в членство СУК відділу Лесі Українки у Виндзорі в 1965 р., як також в членство Собору Св. Володимира. Покійна Лідія була активною членкою - займала різні позиції в заряді, служила як членка Музейного Комітету, була референткою до Променя і передплачувала його, їхала на з'їзди і виголошувала реферати на різних святкуваннях відділу. Також вчителювала в Недільній і Українській Школах від 1965 - 1982 рр. Була репрезентанткою до Льокального відділу КУК і до Льокальної Жіночої Ради. Співала своїм гарним голосом в церковному і в світському хорах.

Лідія продовжувала свої студії в *University of Windsor* де здобула ступень *Bachelor of Arts in Slavic Studies.*

Чин похорону відбувся в Соборі Св. Володимира в середу 3-го січня, 2001 р. Похоронні Служби відправив о. Ярослав Буцьора з участю церковного хору. Членки відділу численно прибули, і з прапором Союзу і свічками попрощали свою дорогу членку. Тлінні покійної остатки були перевезені до *Cardinal Funeral Home* на Бетурст вул. в Торонто де в четвер 4-го січня прот. Богдан Сенцьо відслужив панахиду. Бл. пам. Лідія була похована на Цвинтарю Йорк в Торонто коло родичів. Лишила в смутку мужа д-ра Александра, двох синів Павла і Віктора з дружиною (Виндзор), сестру Зіну з мужом Василем Антиц і племінницю Варвару Антиц Трійс з родиною з Кесвик, Онтаріо. Також далшьшу родину в місті Києві, котрих вона відвідувала скілька разів.

Від СУК відділу ім. Лесі Українки у Виндзор даруємо $50.00 на Промінь як нев'янучий вінок у світлу пам'ять бл. пам. Лідії Лист. Висловлюємо родині наше глибоке співчуття. Хай пам'ять про неї вічно буде з нами. Вічна їй пам'ять.

Анна Букса
Референтка Променя

Анна Приймак

Ділимось сумною вісткою, що 6-го січня 2001 р. відійшла у вічність бл. пам. Анна Приймак, довголітня почесна членка СУК відділу ім. Лесі Українки у Віндзор, Онтаріо.

Покійна Анна народилася в Калінто, Манітоба 12-го січня, 1904 р. в родині піонерів. Родичі Миколай і Марія Боднарчук тяжко працювали викорчуючи канадську землю і мріяли про краще життя для їх 10-ро дітей на фармі. Покійна Анна разом з братами і сестрами також причинилися до цієї праці до того часу коли бл. пам. Анна вийшла заміж за Олексу Приймака і почала своє подружнє життя.

Заходом внучки Др. Мелорі Стечишин-Козоріз *(Dr. Mallory Stechishin-Kozoriz)* із мужом Ґрант (Grant) з *Los Gatos, California* і з участю сестри покійної Параньки Дудек *(Pearl Dudek)* з Вінніпегу відбувся чин Панахиди що відправив о. Ярослав Буцьора в похоронному заведенні Андерсон. Членки відділу стояли з свічками в руках а хор Собору Св. Володимира під керівництвом п-ні Галі Панчишак співав. Чин Похорону відбувся в Укр. Прав. Соборі Св. Володимира де членки відділу численно прибули та з прапором і свічками віддали честь і пошану своїй дорогій членці.

Др. Стечишин-Козоріз запросила усіх присутніх до Українського Культурного Центру на традиційну тризну де вона подякувала бабусеній сестрі Паранці та усім присутнім за підтримку та співчуття. Коротко розказала про життя улюбленої бабусі котра її виховала. Покійна Анна Приймак пережила багато труднощів і горя. Син Володимир упокоївся ще немовлятком. Опісля того народилася донечка Оля, котра була вчителькою і вийшла заміж за Анотолія Стечишина. Родина відчула велику радість коли внучка Мелорі народилася. Однак 1968 р. дочка Оля упокоїлася а опісля в 1980 р. муж Олекса і один за другим чотири браття і дві сестри також відійшли у вічність. Покійна Анна виховала внучку в українському дусі і вщепила в ній любов до рідного і до своєї православної віри. Вона фінансово і морально підтримала її, щоб здобути професію дентиста. Др. Мелорі склала велике признання підкреслюючи, що хоч покійна бабуся стратила багато - свій зір і одну ногу, вона ніколи не скаржилася і не відріклася своєї віри і якраз ця сама сильна віра підтримує її сьогодні. Др. Мелорі склала своїй улюбленій бабусі глибокий поклін.

Пані Оля Друль, корес. секретарка СУК відділу ім. Лесі Українки у своїому слові розказала про добровільну працю п-ні Анни Приймак у відділі, де була членкою від 1937 р., як також членкою церкви Св. Володимира. В той час була депресія і безробіття і, щоб утримати церкву потрібно було приготовляти обіди, базари і різні підприємства. Наші перші членки тяжко працювали в кухні бо в той час не було різних машин, щоб улекшити працю. Ще тоді почали проєкт продаж перогів, що до сьогодні провадиться, і наші членки піонери (до котрих належила бл. пам. Анна) не відмовлялися. Їх віра була сильна так, що побудували одну церкву, котра в часі стала замала а опісля побдували теперішний Собор Св. Володимира. До того часу, що здоров'я позволяло покійна Анна Приймак працювала у відділі та була втішна і приємна до всіх. Анна була вшанована відділом СУК членською відзнакою за 25 і 50 років приналежности. Також була вручена грамотами за 25, 50 і 55 років членства а з окрема від крайової управи СУК за 50 років членства в Союзі. В додатку була вшановано грамотою від Собору Св. Володимира.

Коли членки відділу відвідували її, вона все цікавилася новинами відділу і станом здоров'я членок. Покійна все була приємна, пізнавала нас по голосі і вітала з милою усмішкою. Проживши 97 років вона була свідома в розмові і в думках.

Покійна Анна Приймак залишила в глибокому смутку внучку Др. Мелорі Стечишин-Козоріз з мужом Ґрантом, одного брата Гриця Боднарчука, дві сестри Паранька Дудик і Галя Пантелюк з Манітоби.

Відділ СУК ім. Лесі Українки у Виндзор жертвує $50.00 на Промінь як нев'янучий вінок в світлу пам'ять покійної Анни Приймак. Висловлюємо родині глибоке співчуття і молимо, щоб Всевишний Господь оселив душу її там де всі праведні спочивають. Вічна їй пам'ять!

Анна Букса
Референтка Променя

У світлу незабутню пам'ять нашої дорогої сестри, **Наталки Фарини Кіт**, яка упокоїлася 17-го лютого, 2000 р., замість квітів на її могилу посилаємо $100.00 на пресовий фонд журналу Промінь. Вічна їй пам'ять!

Вікторія Лазарюк
Фіона Пелех

In loving memory of my dear sisters **Katie Pundick and Josephine Richardson** donating $10.00 to the Promin press fund. May their memory be eternal!

Anne Logozar
Two Hills AB

In memory of my dear parents, the late **Petro and Maria Shevchuk** of Toronto and latterly of Willowdale, Ontario donating $20.00 to the Promin press fund. Both were strong advocates and supporters of the Ukrainian press. Вічна їм пам'ять!

Natalia Shevchuk Sugden
Palgrove, Ontario

СУК Відділ ім. Лесі Українки в Гамільтон, Онтаріо замість квітів дарує $50.00 на Промінь в пам'ять дорогої членки **Катерини Велик**, котра упокоїлась 26-го грудня 2000 р. прожившн 99 років. Хай Господь Бог оселить душу покійної в Царстві Небеснім. Родині висловлюємо співчуття. Вічна їй пам'ять!

Валентина Огієнко
Референт „Променя"

У світлу пам'ять наших найдорощих родичів, **Агафії (уп/89) і Корнила (/90) Гринів - Гринів -- Ольги (/52) і Антона (/33) Зимовець**. Пам'ять про них залишиться з нами на завжди. Даруємо $25.00 на журнал Промінь як нев'янучий вінок на їхніх могилах в Канаді і в Україні.

Володимир і Маруся Зимовець
з родиною
Монтреал, Квебек

У десяту річницю упокоєння дорогого мужа, тата, дідуся, бл. пам. **Петра Друль**, котрий відійшов на вічний спочинок 4-го березня 1991 р. пересилаю $100.00 на пресовий фонд Променя, як нев'янучий вінок. Вічна йому пам'ять!

Дружина Юзефа Друль
з родиною
Овкбурн, Манітоба

Recipes From Our Readers

Cappuccino Angel Food Cake

1 cup cake flour (NOT self-rising)
1/2 cup plus 1 tbsp icing sugar
1 2/3 cup egg whites (about 12 large)*
4 tsp instant coffee powder
1 1/2 tsp cream of tartar
1/2 tsp salt
1/2 plus 1/8 tsp ground cinnamon
1 1/2 tsps vanilla extract
1 1/4 cup sugar
* (or "Naturegg Simply Egg Whites" from the dairy case)

1. Preheat oven to 375 deg F. On wax paper, mix flour and 1/2 cup icing sugar and set aside.

2. In large bowl, with mixer at high speed, beat egg whites, instant coffee powder, cream of tartar, salt and 1/2 tsp cinnamon until soft peaks form. Beat in vanilla. Beating at high speed, sprinkle in sugar, 2 tbsps at a time, beating mixture until sugar completely dissolves and egg whites stand in stiff glossy peaks.

3. Sift flour mixture over egg whites 1/3 at a time, folding with rubber spatula after each addition just until flour disappears.

4. Spoon batter into ungreased 10-inch tube pan. Bake 35 - 40 minutes until top springs back when lightly touched. Invert cake in pan and cool completely in pan.

5. With metal spatula, carefully loosen cake from pan. Place on cake plate. Mix remaining 1 tbsp icing sugar with remaining 1/8 tsp cinnamon. Sieve over cake.

Thank you to Olia Holowasz of St. Catharines, Ontario for this delicious recipe!

40th ANNIVERSARY DONATIONS

The donations listed in this section include all those received from December16, 2000 to January 15, 2001. The Editorial Board gratefully acknowledtes the generous donations in support of Promin.

$1000.00
Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko, Winnipeg MB
$500.00
Doreen Keir, Nanticoke ON and Chris Ulan, Halifax NS
$200.00
Prometheus Foundation, Toronto ON
$100.00
UWAC Olha Basarab Br., Calgary AB
Junior CYMK, Winnipeg MB
$50.00
Elsie Rybak, Two Hills AB
Kay Arychuk, Surrey BC
Halia Sluzar,Mississauga ON
$40.00
Helen Metza, Thornhill ON
Emily Tabasniuk, Saskatoon SK
Olga Procwat, Hamilton ON
Petronela Symunuk, Moose Jaw SK
$25.00
Tetiana Lazarowich, Edmonton AB
Bernice Mysak, Canora SK
$30.00
Alice Chayka, Saskatoon SK
Roma Gauk, Edmonton AB

$20.00
Iwanna Waler, St. Catharines ON
Ludmila Karpinsky, Richmond BC
Mary Manuck, Surrey BC
Stephanie Alexander, Moose Jaw SK
Anna Kotyshyn, Vegreville AB
Mary Boshyk, Etobicoke ON
Olga Dery, Montreal PQ
Stella Katchen, Angusville MB
$15.00
Ludmyla Nelipa, Niagara-on-the Lake ON
Jean Rudko, Bruderheim AB
$10.00
Valia Ohienko, Hamilton ON
Ksenia Rosizky, Burlington ON
Anastasia Oystryk, Kamsack SK
Angie Dwernichuk, Chilliwack BC
Mary Mack, Ottawa ON
Olga Mukanik, Winnipeg MB
Pauline Hackman, Kelowna BC
Jennie Pidwysocky, Montreal QC
Maria Bilous, Dauphin MB

Sylvia Anklewich, Saskatoon SK
Olga Goreglad, Oshawa ON
Zoria Kanasevich, Eatonia SK
Oksana Rusyn, Montreal PQ
Olga Regush, Montreal PQ
Teenie Shwetz, Dauphin MB
Kay Dykyn, Dauphin MB
Halyna Senyshyn, Montreal PQ
Mary Tekela, Montreal PQ
Helen Fedoriw, Edmonton AB
Natalie Monchuk, Barrie ON
Kay Bortnak, Yorkton SK
Oksana Hunko, Montreal PQ
$5.00
Olga Sawchuk, Edmonton AB
Lena Kozar, Ethelbert MB
Nellie Marchuk, Chilliwack BC
Mrs. Walter Kotak, Gilbert Plains MB
Mabel Gonta, Oshawa ON
Ann Yury, Dauphin MB
Dobr. Teresa Domaradz, Athabaska AB

Books, Magazines, Newspapers, School & Office Supplies, Handicrafts, Jewellery, Pictures, Embroidered Blouses, Threads, Fabrics, Greeting Cards, Videos, CDs, Cassettes, Supplies for Easter & Christmas, Post Office, Parcels to Ukraine

W. KLISH
M. STECKO
Phone: (416) 703-2752
Fax: (416) 703-2753

Arka Ltd.
UKRAINIAN BOOK STORE & GIFTS

575 QUEEN STREET WEST
TORONTO, ONT., CANADA
M5V 2B6

PETERS, BROWN

CHARTERED ACCOUNTANTS

- Accounting and Auditing
- Corporate and Personal Tax
- Estate and Trusts

Advising small business since 1917

WILLIAM P. MUCHICHKA, B.A., C.A.
703 Evans Avenue Suite 100,Etobicoke,Ontario,M9C 5E9
Tel: (416) 621-3313 Fax: (416) 621-3323

УКРАЇНСЬКА КАНАДСЬКА ФУНДАЦІЯ ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
UKRAINIAN CANADIAN FOUNDATION OF TARAS SHEVCHENKO

Let's ensure our future!

☞ Providing grants to promote the development of Ukrainian Canadian arts, education, literature and language since 1963. Over $4 million awarded.

☞ Receives financial support from the community it serves. All contributions used to increase the capital fund. Grants are awarded from the interest.

☞ Inquire about living bequests and designated funds.

☞ Perpetual recognition given to all contributors.

For more information contact:
Shevchenko Foundation
456 Main Street
Winnipeg, MB R3B 1B6
Tel. 204-942-4627
Fax 204-947-3882

Запевнімо нашу будучність!

Taras Shevchenko

Taras Shevchenko - who really are you?
You fought for freedom to write and to speak
You dreamed of things as they once were
You spoke for the future as well as the past
You wanted what we all enjoy today

Born a Serf
What chance did you have?
You were able to break the chains that held you
And when you did freedom was so real
The world saw what you saw
Through your poems, your art and your songs
You showed how Ukraine was to be

But freedom has its price
And the words you spoke
The words which made most sense to you
Became venom to your enemies
They took away all that you dreamed
And sentenced you without your pen and colours

For ten years they thought your pen was silent
But you found a way to write, to draw
They could not take away what was in your thoughts
They could not take away your dreams
And as the years passed on
You grew angrier with your enemy
And yet felt your life was meant to be

They finally let you free
But the years made you sick and poor
And at an age too early for a young man, you died
But your works, your words have lived on
For the grandparents, the parents and the little children
who remember you
You fought by yourself for Ukraine, for all of us today
Who are you?
You are every Ukrainian's son

Michael Rosizky

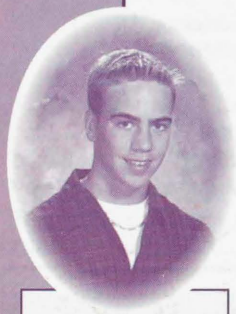

Seventeen year old Michael is a grade 11 student at Nelson High School in Burlington, Ontario and an active member of Hamilton CYMK.

MRS MARY MANUCK
203B-13344-102A AVE
SURREY BC
V3T 5J7
1-Jan-2002